Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 14. april 2011 [1]

Forenede sager C-191/09 P og C-200/09 P

Rådet for Den Europæiske Union (sag C-191/09 P)og
Europa-Kommissionen (sag C-200/09 P)
mod

Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP

»Appel — fælles handelspolitik — dumping — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 2, stk. 10, artikel 3, stk. 2, artikel 18, stk. 3 og artikel 19, stk. 3 — sammenligning af den normale værdi og eksportprisen — justering — ret til forsvar — import af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien, Rumænien, Rusland og Ukraine — forordning (EF) nr. 954/2006 — EU-erhvervsgrenens samarbejde — anvendelse af fortrolige oplysninger«

Indhold

I – Indledning 4

II – Baggrunden for tvisten og den appellerede dom 4

III – Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande 6

IV – Stillingtagen 8

A – Anbringenderne i hovedappellerne om urigtig retsanvendelse ved Rettens bedømmelse af den justering, der er foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) 8

1. Anbringenderne til støtte for hovedappellerne om urigtig retsanvendelse i forbindelse med den analoge anvendelse af retspraksis om begrebet enkelt økonomisk enhed 8

a) Parternes argumenter 8

b) Stillingtagen 9

2. Anbringenderne i hovedappellerne om en retlig fejl begået ved fordelingen af bevisbyrden vedrørende opfyldelsen af anvendelseskriterierne for justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) 14

1 — Originalsprog: fransk.

a) Parternes argumenter 14

b) Stillingtagen 14

3. Anbringenderne i hovedappellerne om tilsidesættelse af grænserne for domstolsprøvelsen . 15

a) Parternes argumenter 15

b) Stillingtagen 16

B – Kontraappellens tredje anbringende om retlige fejl begået i anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), i forbindelse med SEPCO's transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube 20

1. Parternes argumenter 20

2. Stillingtagen 21

C – Hovedappellernes anbringender om urigtig retsanvendelse vedrørende tilsidesættelse af sagsøgerne i første instans' ret til forsvar i første instans i forbindelse med den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) 22

1. Parternes argumenter 22

2. Stillingtagen 24

D – De to første anbringender i kontraappellen iværksat af Niko Tube og NTRP 27

1. Kontraappellens første anbringende om retlige fejl, som Retten angiveligt skulle have begået ved undersøgelsen af beregningen af den normale værdi 27

a) Den væsentlige baggrund for tvisten om udelukkelse af atomrør, der er omfattet af VKN KE4 27

b) Kontraappellens første anbringendes fem led 30

c) De to første led om henholdsvis tilsidesættelse af retten til forsvar og overskridelse af grænserne for domstolsprøvelse 30

i) Parternes argumenter 30

ii) Stillingtagen 30

d) Tredje led om manglende besvarelse af et anbringende 31

i) Parternes argumenter 31

ii) Stillingtagen 32

e) Fjerde led om et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med pligten til at udvise omhu .. 32

i) Parternes argumenter 32

ii) Stillingtagen 32

f) Femte led om urigtig gengivelse af utvetydige beviselementer 34

i) Parternes argumenter 34

ii) Stillingtagen 34

2. Kontraappellens andet anbringende om retlige fejl, der angiveligt er begået i forbindelse med Rettens undersøgelse af fastlæggelsen af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt. . 35

a) Indledende bemærkninger 35

b) De otte led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7 36

i) Vigtige forhold, der går forud for tvistens relevante aspekter og Rettens overvejelser 36

ii) Parternes argumenter 38

iii) Stillingtagen 39

– De to første led 39

– De øvrige led, for så vidt som de vedrører de tilknyttede selskaber nævnt i den appellerede doms præmis 111 40

– Klagepunkterne vedrørende Productos Tubulares 41

– Klagepunkterne vedrørende de seks selskaber tilknyttet Dalmine 42

– Klagepunkterne vedrørende VMOG Det Forenede Kongerige 43

c) De to led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3 44

i) Parternes argumenter 44

ii) Stillingtagen 44

V – Søgsmålet for Retten 47

VI – Sagsomkostningerne 47

VII – Forslag til afgørelse 48

I – Indledning

1. Med deres respektive appeller har Rådet for Den Europæiske Union (C-191/09 P) og Europa-Kommissionen (C-200/09 P) for Domstolen nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 10. marts 2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (herefter »den appellerede dom«) [2], for så vidt denne har annulleret artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 954/2006 af 27. juni 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien, Rumænien, Rusland og Ukraine, om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/97 og (EF) nr. 348/2000, om afslutning af interims- og udløbsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien samt om afslutning af interimsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien og i Kroatien og Ukraine (herefter »den endelige antidumpingforordning« eller »den omtvistede forordning«) [3].

2. I deres svarskrift fremsatte Interpipe Niko Tube (herefter »Niko Tube«) og Interpipe NTRP (herefter »NTRP«) en kontraappel i medfør af artikel 116 i Domstolens procesreglement, for så vidt Retten ikke tog deres påstande til følge.

II – Baggrunden for tvisten og den appellerede dom

3. Niko Tube og NTRP er to ukrainske selskaber, der fremstiller sømløse rør. De er tilknyttet to salgsselskaber: SPIG Interpipe (herefter »SPIG«), der er etableret i Ukraine, og SEPCO, der er etableret i Schweiz.

4. Efter indgivelsen af en klage indledte Kommissionen en antidumpingprocedure i marts 2005 vedrørende importen til Fællesskabet af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i navnlig Ukraine.

5. Undersøgelsen af dumping og den deraf følgende skade omfattede perioden fra den 1. januar 2004 til den 31. december 2004. Undersøgelsen af udviklingstendenser med henblik på vurdering af skaden omfattede perioden fra den 1. januar 2001 til den 31. december 2004.

6. I betragtning af det store antal fællesskabsproducenter udvalgte Kommissionen i overensstemmelse med artikel 17 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [4], som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 [5] (herefter »grundforordningen«), en stikprøve bestående af fem fællesskabsproducenter, som skulle være omfattet af undersøgelsen. Den oprindelige stikprøve bestod af følgende fem fællesskabsproducenter: Dalmine SpA (herefter »Dalmine«), Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA (herefter »Tubos Reunidos«), Vallourec & Mannesmann France SA, V&M Deutschland GmbH. Siden Benteler Stahl/Rohr GmbH valgte ikke at samarbejde, erstattede Kommissionen dette selskab med Rohrwerke Maxhütte GmbH.

7. Ved skrivelser af 6. juni og 14. juli 2005 fremsendte Niko Tube og NTRP samt SPIG og SEPCO deres besvarelse af antidumpingspørgeskemaet til Kommissionen. Kontrolbesøg i Niko Tubes og NTRP's og SPIG Interpipes lokaler fandt sted i perioden 17.-26. november 2005.

2 — Sag T-249/06, Sml. II, s. 383.

3 — EUT L 175, s. 4.

4 — EFT 1996 L 56, s. 1.

5 — EUT L 77, s. 12.

8. Kommissionen tilsendte den 27. februar 2006 Niko Tube og NTRP det første dokument med endelige oplysninger, der indeholdt en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de grunde, hvorpå den støttede sit forslag om vedtagelse af endelige antidumpingforanstaltninger.

9. Ved skrivelse af 22. marts 2006 anfægtede Niko Tube og NTRP formelt Kommissionens konklusioner i henhold til det første dokument med endelige oplysninger. De gjorde gældende, at Kommissionen med urette havde medtaget oplysninger vedrørende varer, som de ikke fremstillede, at Kommissionen havde sammenlignet den normale værdi og eksportprisen i forskellige handelsled, hvilket er uforeneligt med grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit, og at Kommissionen havde tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 9, ved at behandle SEPCO som importør og ved at fastlægge dette selskabs eksportpris ved hjælp af en rekonstruktion.

10. Efter to høringer af Niko Tube og NTRP og yderligere kontakter med disse selskaber vedtog Kommissionen den 24. april 2006 det andet dokument med endelige oplysninger. Med dette dokument meddelte Kommissionen afslag på anmodningen om fritagelse for beregning af den normale værdi af visse varer, der ikke fremstilles af Niko Tube og NTRP, dvs. varer, der vedrører varekontrolnummeret (herefter »VKN«) KE4. Kommissionen foretog også en justering af SEPCO's salgspris, som ikke blev foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 9, men i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 10, litra i). Endelig har Kommissionen i dette dokument fremlagt oplysninger om fællesskabserhvervsgrenens samarbejde.

11. Ved telefax af 26. april 2006 oplyste Niko Tube og NTRP Kommissionen om, at de oplysninger, der blev indsendt som svar på spørgeskemaet i antidumpingundersøgelsen og kontrolleret af embedsmænd fra Kommissionen, viste, at nukleare rør med VKN KE4 ikke blev fremstillet af dem.

12. Selskaberne fremsatte deres bemærkninger til det andet dokument med endelige oplysninger i en skrivelse til Kommissionen den 4. maj 2006.

13. Den 7. juni 2006 vedtog og offentliggjorde Kommissionen sit forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold.

14. I en telefax, der blev modtaget af Niko Tube og NTRP den 26. juni 2006 kl. 19:06, svarede Kommissionen på de argumenter, som sagsøgerne havde fremført i telefaxen af 26. april 2006 og i skrivelsen af 4. maj 2006, med undtagelse af argumentet vedrørende manglende samarbejde inden for fællesskabserhvervsgrenen. I en skrivelse til Niko Tube og NTRP af 16. juni 2006, som de modtog den 27. juni 2006, svarede Kommissionen på sagsøgernes bemærkninger vedrørende fællesskabserhvervsgrenens deltagelse i proceduren.

15. Den 27. juni 2006 vedtog Rådet den omtvistede forordning.

16. Med denne forordning indførte Rådet en antidumpingtold på 25,1% på Niko Tubes og de NTRP's import af visse sømløse rør af jern eller stål.

17. Niko Tube og NTRP anlagde et annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede forordning ved Retten.

18. Til støtte for deres annullationssøgsmål gjorde sagsøgerne seks anbringender gældende, som Retten under sin behandling samlede i følgende fem overskrifter afhængigt af de faktiske omstændigheder, de vedrørte:

— Beregningen af den normale værdi

— Om konsekvenserne af manglende besvarelse af spørgeskemaerne fra selskaber tilknyttet fællesskabsproducenter

— Om den foretagne justering af SEPCO's salgspris

— Om sagsøgernes tilbud om tilsagn (i første instans)

— Om behandlingen af SPIG's salgsomkostninger, administrationsomkostninger og øvrige generalomkostninger.

19. I den appellerede dom forkastede Retten størstedelen af de af sagsøgerne i første instans fremførte anbringender.

20. Den godtog dog den del af det fjerde anbringende, som sagsøgerne i første instans havde gjort gældende, hvorefter Rådet havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), da det foretog en justering af den af SEPCO anvendte eksportpris inden for rammerne af transaktioner vedrørende rør fremstillet af NTRP.

21. Retten godtog ligeledes med hensyn til de to sagsøgere i første instans den del af det sjette anbringende, der vedrørte tilsidesættelse af retten til et forsvar i forbindelse med anvendelsen af denne justering.

22. Den annullerede derfor den omtvistede forordnings artikel 1 for så vidt den antidumpingtold, der er fastsat for eksport til Det Europæiske Fællesskab af varer fremstillet af sagsøgerne, overstiger den told, der ville være pålagt, hvis der ikke var foretaget justering af eksportprisen med henvisning til en provision, når salgene var blevet gennemført gennem den tilknyttede forhandler SEPCO.

III – Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande

23. Den 27. og den 29. maj 2009 iværksatte henholdsvis Kommissionen og Rådet appel af den appellerede dom.

24. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15. juli 2009 blev de to sager forenet med henblik på den skriftlige og den mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.

25. Med sin appel nedlagde Rådet følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt Retten herved dels annullerede den omtvistede forordnings artikel 1, dels tilpligtede Rådet at bære sine egne omkostninger og betale en fjerdedel de af sagsøgerne i første instans afholdte omkostninger.

— Rådet for Den Europæiske Union frifindes i det hele.

— Sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale de med appelsagen og sagens behandling for Retten forbundne omkostninger.

26. Med sin appel nedlagde Kommissionen følgende påstande:

— Domskonklusionens punkt 1 ophæves.

— Europa-Kommissionen frifindes i det hele.

— Sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger i forbindelse med denne appel.

27. Niko Tube og NTRP nedlagde i deres svarskrifter følgende påstande:

— Rådets appel forkastes, da den delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er helt ubegrundet.

— Kommissionens appel forkastes, da den delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er helt ubegrundet.

— Den appellerede dom stadfæstes, for så vidt den godtager de af sagsøgerne i første instans fremførte anbringender og for så vidt den annullerer den omtvistede forordning, da den antidumpingtold, der er fastsat for eksport til Fællesskabet af varer fremstillet af sagsøgerne, overstiger den told, der ville være pålagt, hvis der ikke var foretaget justering af eksportprisen med henvisning til en provision, når salgene var blevet gennemført gennem den tilknyttede forhandler SEPCO.

— Idømmelsen af sagsomkostningerne i den appellerede dom opretholdes, og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne for sagsøgerne i første instans ved Domstolen vedrørende Rådets appel.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for sagsøgerne i første instans ved Domstolen vedrørende Kommissionens appel. Kommissionen bør under alle omstændigheder afholde sine egne omkostninger og betale omkostningerne for sagsøgerne i første instans ved Domstolen, da den har valgt at indbringe en anden appel mod den appellerede dom, selv om den kunne være blevet hørt samtidigt, hvis den var forblevet intervenient i sagen. Kommissionens omkostninger i forbindelse med sagsbehandlingen ved Domstolen bør under alle omstændigheder bæres af Kommissionen alene.

28. Niko Tube og NTRP nedlagde i deres kontraappel følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt Retten ikke ophævede den omtvistede forordning i sin helhed, og for så vidt den tilpligtede sagsøgerne i første instans at betale tre fjerdedele af deres omkostninger i forbindelse med retsforhandlingerne ved Retten.

— Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og ophæver den omtvistede forordning i sin helhed.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale deres egne omkostninger og omkostningerne for sagsøgerne i første instans ved Retten og ved Domstolen i forbindelse med disse retsforhandlinger.

29. I deres respektive svarskrifter angående kontraappellen nedlagde Rådet og Kommissionen følgende påstande:

— Kontraappellen forkastes.

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten i Første Instans.

— Sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med kontraappellen.

30. Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet ved Domstolen den 18. november 2010.

IV – Stillingtagen

31. Til støtte for sin appel har Rådet gjort syv anbringender gældende. De fire første anbringender vedrører Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 177-187 vedrørende den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og følgelig bedømmelsen i den appellerede doms præmis 196 og 197. Disse anbringender er i det væsentlige identiske med de tre første anbringender, Kommissionen har gjort gældende til støtte for dens egen appel. De bør derfor undersøges samlet.

32. For så vidt som Niko Tube og NTRP til støtte for deres kontraappel ligeledes kritiserer Rettens delvise forkastelse af deres anbringender i første instans vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), foreslår jeg, at det tredje anbringende i deres appel undersøges umiddelbart efter anbringenderne i de to hovedappeller vedrørende denne bestemmelse.

33. I hovedappellen har Rådet gjort tre andre anbringender gældende om de retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 202-211, da den fastslog, at sagsøgerne i første instans' ret til forsvar var blevet tilsidesat i forbindelse med den justering, der var blevet foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Disse anbringender vil kunne bedømmes sammen med Kommissionens fjerde anbringende, hvorved de samme præmisser i den appellerede dom kritiseres.

34. Endelig vil jeg undersøge de to første anbringender, som Nico Tube og NTRP har fremsat til støtte for kontraappellen, og som vedrører Rettens øvrige bedømmelser ud over dem, der vedrører anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

A – *Anbringenderne i hovedappellerne om urigtig retsanvendelse ved Rettens bedømmelse af den justering, der er foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)*

35. Disse anbringender vedrører tre aspekter af Rettens vurdering. For det første kritiserer Rådet og Kommissionen Retten for, at den analogt har anvendt retspraksis om begrebet enkelt økonomisk enhed i forbindelse med beregningen af den normale værdi. For det andet mener de, at Retten med urette har pålagt de to EU-institutioner at bevise, at betingelserne for anvendelses af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), var opfyldt. For det tredje kritiserer Rådet og Kommissionen Retten for, at den har overskredet grænserne for sin domstolsprøvelse.

1. Anbringenderne til støtte for hovedappellerne om urigtig retsanvendelse i forbindelse med den analoge anvendelse af retspraksis om begrebet enkelt økonomisk enhed

a) Parternes argumenter

36. Rådet og Kommissionen kritiserer Retten for, at den i den appellerede doms præmis 177 fandt, at Domstolens faste retspraksis vedrørende hensyntagen til forekomsten af en enkelt økonomisk enhed, der er relevant for beregningen af den normale værdi, fandt analog anvendelse i forbindelse med beregning af eksportprisen. Ifølge disse institutioner er beregningen af den normale værdi, bestemmelse af eksportprisen og sammenligningen af disse underlagt en række særskilte regler, der alle skal overholdes separat. Begrebet enkelt økonomisk enhed vedrører udelukkende visse særlige situationer på eksportørernes indre marked. Det er således kun relevant i forbindelse med beregningen af den normale værdi. Ifølge Kommissionen bekræftes denne vurdering i Domstolens retspraksis, som Retten undlod at henvise til i den appellerede dom.

37. Rådet og Kommissionen gør ligeledes en intern uoverensstemmelse i Rettens ræsonnement gældende, idet den i den appellerede doms præmis 177 fastslår, at begrebet enkelt økonomisk enhed finder analog anvendelse på beregningen af eksportprisen, mens den tvist, der var indbragt for den, vedrørte den justering, der var foretaget efter beregningen af denne pris.

38. Henset til disse omstændigheder gør Rådet og Kommissionen ligeledes gældende, at Retten burde have forklaret, hvorfor den fandt, at begrebet enkelt økonomisk enhed fandt analog anvendelse i forbindelse med bestemmelsen af eksportprisen.

39. Niko Tube og NTRP gør først og fremmest gældende, at dette anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, da Rådet og Kommissionen allerede har haft lejlighed til at bestride relevansen af at bruge begrebet enkelt økonomisk enhed for Retten.

40. Hvad angår realiteten mener Niko Tube og NTRP, at Retten med rette fastslog, at begrebet enkelt økonomisk enhed var relevant i forbindelse med bestemmelse af eksportprisen før og efter den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Spørgsmålet om eksistensen af kontrol og af arbejdsfordeling med hensyn til fremstilling og salg inden for en gruppe af selvstændige juridiske personer begrænser sig til at fastslå en økonomisk realitet, dvs. at beskrive de særskilte indbyrdes forbundne enheders rolle og funktioner. For så vidt som Retten anerkendte, at bestemmelsen af den normale værdi og af eksportprisen var omfattet af særlige specifikke regler, var det efter disse selskabers mening normalt, at den henviser til en »analog« anvendelse af begrebet, ifølge hvilken arbejdsfordelingen ikke forhindrer, at de berørte enheder udgør en enkelt økonomisk enhed. Den omstændighed, at forekomsten af en enkelt økonomisk enhed kan have en anden virkning afhængigt af, om det drejer sig om at fastsætte den normale værdi eller om at fastsætte eksportprisen, er i øvrigt ikke til hinder for en bredere anvendelse af Domstolens faste retspraksis vedrørende dette begreb, som Domstolen indtil videre kun har undersøgt i forbindelse med visse tvister.

b) Stillingtagen

41. Indledningsvis mener jeg, at den afvisningspåstand, som Niko Tube og NTRP har fremsat, bør forkastes. Den omstændighed, at Rådet og Kommissionen eventuelt har kunnet drøfte relevansen af at anvende begrebet enkelt økonomisk enhed i den sag, der blev indbragt for Retten, fratager dem på ingen måde muligheden for at kritisere de bedømmelser, som Retten har foretaget i denne forbindelse i den appellerede dom. For nærværende tyder intet i dommen på, at disse to institutioner skulle have accepteret, at det pågældende begreb blev anvendt i forbindelse med justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

42. Med hensyn til realiteten skal der først erindres om, at en vare i henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 2, anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Den Europæiske Union er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

43. Ifølge grundforordningen forstås ved dumpingmargenen det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen. Bestemmelsen af, om der er sket dumping, baseres således på en rimelig sammenligning af den normale værdi baseret på de priser, der er betalt eller skal betales i forbindelse med normale handelsmæssige operationer af uafhængige købere i eksportlandet, med eksportprisen, dvs. den pris, der reelt er betalt eller skal betales for varen solgt til eksport til EU.

44. I henhold til forordningens artikel 2, stk. 10, foretages den rimelige sammenligning i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt, og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, fremgår det af samme bestemmelse i grundforordningen, at der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer tages behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed.

45. Blandt de faktorer, der kan give anledning til justeringer, er den faktor, der er nævnt i den pågældende forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), med overskriften »Provision«. Det fremgår af denne bestemmelse, at »[d]er foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg. Begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis«.

46. Ifølge præmis 132 i den appellerede dom og ifølge Rådets og Kommissionens redegørelser har Rådet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), foretaget en nedjustering af Niko Tubes og NTRP's eksportpris for alle salg af deres varer til EU foretaget via SEPCO, uanset om salget er sket udelukkende via SEPCO eller via SEPCO og SPIG.

47. Denne justering har resulteret i, at forskellen mellem den normale værdi og eksportprisen på Niko Tubes og NTRP's varer er blevet større, og dermed er dumpingmargenen forøget.

48. Ifølge Rådet var den således foretagne justering sket på grundlag af følgende to betragtninger: For det første blev SEPCO betragtet som en forhandler, der udøvede »samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis«, fordi Niko Tube og NTRP på den ene side og SEPCO på den anden side opnåede de samme økonomiske resultater som en ordregiver til en agent, der handler som sælgere og køber. For det andet fandtes der en forskel mellem den normale værdi og eksportprisen, idet alle salg på det nationale marked foretaget via SPIG medførte en betaling udelukkende til dette selskab, mens alle salg til eksport foretaget af SEPCO (enten alene eller sammen med SPIG) medførte en betaling til SPIG og til SEPCO, da SPIG modtog betalinger for alle de eksporttransaktioner, som var foregået via SEPCO.

49. Både i løbet af undersøgelsesperioden og i forbindelse med deres søgsmål ved Retten har Niko Tube og NTRP påstået, at de sammen med SPIG og SEPCO udgjorde en enkelt økonomisk enhed, og at den justering, der var foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), derfor ikke burde finde anvendelse.

50. Det var i denne forbindelse, at Retten i den appellerede doms præmis 177 indledte behandlingen af Niko Tubes og NTRP's påstand om, at der er sket en åbenbart urigtig bedømmelse ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), med at understrege, at »[i]følge fast retspraksis vedrørende beregning af den normale værdi, der dog også finder analog anvendelse på beregning af eksportprisen, er den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, ikke til hinder for, at der er tale om en enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person (jf. analogt dom af 5.10.1988, sag 250/85, Brother Industries mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 16, af 10.3.1992, sag C-175/87, Matsushita Electric mod Rådet, Sml. I, s. 1409, præmis 12, og af 13.10.1993, sag C-104/90, Matsushita Electric Industrial mod Rådet, Sml. I, s. 4981, præmis 9)«.

51. Rådet og Kommissionen har fremsat tre kritikpunkter til denne præmis i den appellerede dom. For det første mener disse institutioner, at selve det princip, der består i at anvende begrebet enkelt økonomisk virksomhed på andre områder end til beregning af den normale værdi, ville være utænkeligt, som det fremgik af Domstolens retspraksis. Dernæst kritiserer Rådet og Kommissionen Retten for ikke at have redegjort for årsagerne til, at den har udvidet Domstolens retspraksis med hensyn til beregning af den normale værdi. Endelig har Rettens begrundelse i den appellerede doms præmis 177 ingen forbindelse med den situation, som den skulle bedømme, da tvisten ikke vedrørte beregningen af eksportprisen, men den justering af eksportprisen, der var foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

52. Selv om disse klagepunkter ikke umiddelbart forekommer at være uden en vis vægt, er de i sidste ende ikke overbevisende.

53. Hvad angår for det første det sidste punkt skal jeg uden omsvøb erkende, at det klagepunkt, som Niko Tube og NTRP har fremsat, vedrører tredje fase af beregningen af dumpingmargenen, nemlig den rimelige sammenligning af normalprisen og eksportprisen, som er blevet justeret i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), mens den appellerede doms præmis 177 kun henviser til anden fase af bestemmelsen af dumpingmargenen, dvs. den fase, der vedrører beregning af eksportprisen.

54. Henset til behovet for at sondre mellem de tre faser af beregningen, der fører til bestemmelse af dumpingmargenen, hvilken sondring klart fremgår af selve grundforordningen, kan Retten ikke bruge henvisningen til beregningen af eksportprisen til ligeledes og mere generelt at omfatte den tilpasning, der er foretaget af en sådan pris i henhold til den pågældende forordnings artikel 2, stk. 10, litra i).

55. Selv om det efter min mening må erkendes, at Rådets og Kommissionens kritik af den tilnærmede formulering i den appellerede doms præmis 177 er begrundet, er den dog derfor alligevel uden virkning.

56. Det er således ubestridt, at Rådets og Kommissionens anbringende vedrører Rettens analoge anvendelse af kriteriet om en enkelt økonomisk enhed *uden for* beregningen af den normale værdi, dvs. også som i den foreliggende sag i forbindelse med den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

57. Det er således på denne baggrund, at de to andre klagepunkter i dette anbringende skal behandles.

58. Med hensyn til det første klagepunkt nævnt i præmis 51 i dette forslag til afgørelse er det helt klart korrekt, at Domstolens retspraksis vedrørende begrebet enkelt økonomisk enhed er udviklet inden for rammerne af beregningen af den normale værdi. Som Rådet i øvrigt indrømmede i retsmødet, betyder denne omstændighed alene dog ikke, at brugen af dette begreb på andre områder end til beregningen af den normale værdi udgør en retlig fejl.

59. Mere grundlæggende skal der, som Retten i hovedsagen gør det i den appellerede doms præmis 178, erindres om, at anvendelse af begrebet enkelt økonomisk enhed i forbindelse med beregningen af den normale værdi tjener til at lade salgsprisen for en vare omfatte salg, der foretages af et selskab, der er en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over, og med hvem det udgør en enkelt økonomisk enhed, ligesom dette salg ville have været, hvis det var foretaget af en intern salgsafdeling hos producenten [6].

6 — Jf. dom af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 9-13.

60. Dette sidestillingforhold er let at forstå: Det drejer sig om at undgå, at omkostninger, der åbenlyst indgår i salgsprisen for en vare, når salget foretages af en intern afdeling hos producenten, ikke indgår, når salget varetages af et selskab, der ganske vist er en særskilt juridisk enhed, men som kontrolleres økonomisk af producenten [7].

61. Med en sådan fremgangsmåde undgås både en forskelsbehandling af producenter [8] og en kunstig forringelse af den normale værdi, fordi distributionsselskabet, der udgør en del af en enkelt økonomisk enhed sammen med producenten, ikke kan betragtes som den første uafhængige køber i forbindelse med beregningen af den pågældende værdi.

62. Hvis en producent distribuerer sine varer, der skal eksporteres til EU, via et selskab, der er juridisk adskilt, men som denne kontrollerer økonomisk, kan jeg ikke se, hvilken tvingende grund af juridisk eller økonomisk art der skulle forhindre, at eksistensen af en enkelt økonomisk enhed mellem disse to operatører anerkendes, hvilket naturligvis kan have indflydelse på beregningen af eksportprisen eller på sammenligningen af denne pris og den normale værdi.

63. Selv om Rådet og Kommissionen i retsmødet ved Domstolen har indrømmet, at den omstændighed, at producenten og et distributionsselskab udgør en enkelt økonomisk enhed, er til hinder for, at der foretages den i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), omhandlede justering – hvilket allerede synes at bekræfte tanken om, at kriteriet om en enkelt økonomisk enhed ligeledes kan være relevant ved bedømmelsen af de evalueringer, der foretages i forbindelse med sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen – mener disse institutioner dog, at Domstolens retspraksis ville have forhindret den udvidelse, som Retten har foretaget.

64. Det er korrekt, at Domstolen i dommen i sagen Minolta Camera mod Rådet [9], som Kommissionen fremhævede, fandt, at fastsættelsen af den normale værdi og eksportprisen er undergivet forskellige regler, og at salgs-, general- og administrationsudgifter derfor ikke nødvendigvis skal behandles på samme måde i hvert enkelt tilfælde [10].

65. Det er således meget sandsynligt, at en producent handler på sit indre marked via et salgsselskab, som denne udgør en enkelt økonomisk enhed sammen med, mens dette ikke er tilfældet, når producenten opererer på eksportmarkedet. Det var i øvrigt tilfældet i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Minolta Camera mod Rådet. Det fremgår således af nævnte dom, at salgs-, administrations- og andre generalomkostninger hos handelsdatterselskaberne i eksportlandet, her Japan, der arbejdede som en salgsafdeling hos Minolta, efter Domstolens mening i realiteten kun kunne sammenlignes med de omkostninger i Minoltas eksporttjeneste, hvis tilsvarende omkostninger ikke blev fratrukket i eksportprisen, hvorimod de ikke, som selskabet hævdede, kunne sammenlignes med de europæiske datterselskabers omkostninger, hvilket foranledigede Domstolen til at fastslå, at eventuelle forskelle i disse omkostningers størrelse kunne tages i betragtning i forbindelse med de justeringer, der skulle foretages i henhold til den grundforordning, der var gældende på tidspunktet for denne sag [11].

7 — Ibidem.

8 — Jf. i denne forbindelse dom af 5.10.1988, forenede sager 260/85 og 106/86, TEC m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5855, præmis 30.

9 — Dom af 10.3.1992, sag C-178/87, Sml. I, s. 1577.

10 — Ibidem, præmis 12.

11 — Ibidem, præmis 13.

66. Jeg kan dog dels ikke se, hvorfor den omvendte situation ikke skulle kunne gøre sig gældende, nemlig at en producent i et tredjeland på sit indre marked opererer via et selskab, som denne ikke kontrollerer økonomisk, mens denne eksporterer sine varer til EU via et selskab, som sammen med producenten udgør en enkelt økonomisk enhed. Dels har jeg svært ved at se, hvad der skulle sætte Rådet og Kommissionen i stand til at se bort fra en konstatering, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem en producent i et tredjeland og et af dennes salgsselskaber på eksportmarkedet til EU.

67. Hvis en producent i et tredjeland og et af dennes salgsselskaber, der varetager eksport til EU, med andre ord udgør en enkelt økonomisk enhed, kan denne økonomiske virkelighed ikke tilsidesættes. En sådan konstatering går som følge af selve dens karakter forud for ethvert spørgsmål om de regler og metoder, der skal anvendes ved bestemmelsen af de tre faser i den beregning, der fører til fastsættelsen af dumpingmargenen. Det forholder sig ikke desto mindre således, at en sådan situation, hvis den fastslås, får følger enten for bestemmelsen af eksportprisen eller for beregningen af de justeringer, der foretages i forbindelse med en rimelig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen. En omvendt konklusion ville føre til en kunstig nedsættelse af eksportprisen med det formål at øge dumpingmargenen.

68. I den foreliggende sag har Rådet, som jeg allerede har anført, erkendt, at forekomsten af en enkelt økonomisk enhed mellem en producent i et tredjeland og det selskab, der varetager eksporten til EU, er til hinder for, at der gennemføres en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

69. Det skal i øvrigt, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 182, fastslås, at Kommissionen i sin telefax af 26. juni 2006 anførte tre faktorer, hvorpå den har støttet sin konklusion om, at SEPCO udøver funktioner, der svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, vedrørende SEPCO's handelsmæssige funktioner samt den kontrol, som Nico Tube og NTRP udøver over denne[12]. Disse elementer i analysen er dog for en stor dels vedkommende de samme som dem, der anvendes i forbindelse med bestemmelse af forekomsten af en enkelt økonomisk enhed, som det fremgår af den retspraksis, der nævnes i den appellerede doms artikel 179[13].

70. Jeg mener følgelig, at Retten ikke har begået en retlig fejl i sin bedømmelse ved at gå ud fra den forudsætning, at kriteriet om en enkelt økonomisk enhed var relevant i forbindelse med kontrollen af, om anvendelsesbetingelserne for grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), som Rådet fastslog i den omtvistede forordning, var opfyldt.

71. Under disse omstændigheder skal Rådets og Kommissionens fælles argument om, at Retten var underlagt en særlig forpligtelse til at begrunde sin analoge anvendelse af retspraksis vedrørende en enkelt økonomisk enhed i forbindelse med beregningen af den normale værdi, ligeledes forkastes.

72. Jeg foreslår således, at anbringenderne i hovedappellerne om retlige fejl i forbindelse med den analoge anvendelse af retspraksis om begrebet enkelt økonomisk enhed forkastes dels som værende uden virkning, dels som værende ubegrundet.

12 — Jeg skal allerede her oplyse, at disse tre elementer er, for det første, at sagsøgerne i første instans har foretaget direkte salg af den berørte vare i Fællesskabet, for det andet, at SPIG, der er det tilknyttede salgsselskab i Ukraine, optrådte som salgsagent for Niko Tubes og NTRP's salg til SEPCO og, for det tredje, at SEPCO's tilknytning til Niko Tube og NTRP er utilstrækkelig og ikke gør det muligt at antage, at førstnævnte er under disses kontrol, eller at der foreligger en fælles kontrol over SEPCO og Niko Tube og NTRP.

13 — I den appellerede doms præmis 179 understreger Retten, at det endvidere fremgår af retspraksis, at der foreligger en enkelt økonomisk enhed, når en producent overdrager opgaver, som normalt henhører under en intern salgsafdeling, til et distributionsselskab, som er undergivet producentens økonomiske kontrol (jf. i denne retning dommen i sagen Canon mod Rådet, præmis 9). Endvidere udgør kapitalstrukturen en relevant indikator for forekomsten af en økonomisk enhed (jf. i denne retning generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse vedrørende dom af 7.7.1994, sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, punkt 33). Det er også blevet fastslået, at en enkelt økonomisk enhed kan foreligge, hvis producenten påtager sig en del af salgsfunktionerne, der komplementerer dem, der varetages af det selskab, der distribuerer producentens varer (dommen i sagen Matsushita Electric Industrial, præmis 14).

2. Anbringenderne i hovedappellerne om en retlig fejl begået ved fordelingen af bevisbyrden vedrørende opfyldelsen af anvendelseskriterierne for justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)

a) Parternes argumenter

73. Rådet og Kommissionen mener, at Retten i den appellerede doms præmis 180 med urette fandt, at det påhvilede institutionerne at fremlægge det bevis eller i det mindste de indicier, der gør det muligt at fastslå eksistensen af den faktor, på grundlag af hvilken den pågældende justering er foretaget. Henvisningen i denne præmis i den appellerede dom til Rettens dom i sagen Kundan og Tata mod Rådet [14] er heller ikke relevant i den foreliggende sag, da denne vedrører faktiske omstændigheder, der var indtruffet inden ændringen af den grundforordning, som den omtvistede forordning er baseret på.

74. Niko Tube og NTRP foreslår, at disse anbringender i hovedappellerne forkastes.

b) Stillingtagen

75. I den appellerede doms præmis 180 fandt Retten, at »[...] på samme måde som den part, der anmoder om, at der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretages justeringer, for at der kan foretages en passende sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen ved fastsættelsen af dumpingmargenen, skal godtgøre, at anmodningen er berettiget, skal institutionerne – når de finder det nødvendigt at foretage en justering – ved en sådan afgørelse kunne henvise til beviser for, eller i det mindste indicier, der peger i retning af, at der foreligger en faktor, som kan give anledning til en justering, og at denne har en indflydelse på prisernes sammenlignelighed (Rettens dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, s. 4897, præmis 96)«.

76. I modsætning til det, Rådet og Kommissionen har fremført, mener jeg ikke, at denne vurdering er behæftet med nogen retlig fejl.

77. I denne forbindelse er det vigtigt at erindre om, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 10, at der, når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer tages behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed.

78. Den upersonlige form, der anvendes i denne bestemmelse, indeholder ingen bestemmelse af, hvem der skal identificere de faktorer, der ligger til grund for behovet for at foretage en justering og for at påvise, i hvilket omfang denne faktor berører sammenligneligheden af priserne på det indre marked og på eksportmarkedet til EU [15].

79. Under disse omstændigheder påhviler bevisbyrden for, at de specifikke justeringer nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a)-k), skal foretages, dem, der ønsker at påberåbe sig dem.

14 — Dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Sml. II, s. 4897, præmis 96.

15 — Mens denne formulering er identisk med den, der anvendes i artikel 2, stk. 10, i den umiddelbart foregående grundforordning (Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22.12.1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, EFT L 349, s. 1), er den dog forskellig fra formuleringen i artikel 2, stk. 9, litra b), i den foregående grundforordning (Rådets forordning (EØF) nr. 2423 af 11.7.1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, EFT L 209, s. 1), hvori det pålægges den »berørte part« at bevise, at kravet om justering er berettiget.

80. Når en producent kræver, at der skal foretages en justering (i nedadgående retning) af den normale værdi eller (i opadgående retning) af eksportprisen, påhviler det således denne operatør at anføre og påvise, at betingelserne for gennemførelse af en sådan justering er opfyldt [16].

81. Omvendt påhviler det, som Retten med rette har fastslået, Kommissionen og Rådet, når de mener, at eksportprisen skal justeres i nedadgående retning med den begrundelse, at et salgsselskab knyttet til producenten udøver funktioner, der kan sidestilles med dem, som udøves af en agent, der arbejder på grundlag af provision, i det mindste at fremlægge konvergerende indicier, der viser, at denne betingelse er opfyldt.

82. Jeg foreslår derfor, at anbringenderne i hovedappellerne om en retlig fejl ved fordelingen af bevisbyrden vedrørende opfyldelsen af anvendelseskriterierne for justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), forkastes.

3. Anbringenderne i hovedappellerne om tilsidesættelse af grænserne for domstolsprøvelsen

a) Parternes argumenter

83. Rådet og Kommissionen hævder, at Retten i strid med gældende retspraksis på området, som den i øvrigt ikke har henvist til, ikke har begrænset sig til at kontrollere, om disse institutioner har baseret sig på fejlagtige faktiske omstændigheder eller har foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse, da de foretog den i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), anførte justering. Den har tværtimod i den appellerede doms præmis 184-189 erstattet disse institutioners bedømmelse med sin egen bedømmelse gennem en fejlagtig anvendelse af kriteriet om en enkelt økonomisk enhed.

84. Desuden er Rettens bedømmelse ligeledes fejlagtigt begrænset til de tre elementer, der er nævnt i Kommissionens telefax af 26. juni 2006, uden at tage hensyn til den supplerende redegørelse, som Rådet fremkom med i forbindelse med retssagen i første instans. For øvrigt har Retten forstået nogle af begrundelserne i den pågældende telefax, der har ligget til grund for anvendelsen af den i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), omhandlede justering, dårligt.

85. Kommissionen påstår ligeledes, at Rettens konklusion om, at institutionerne ikke kunne foretage den pågældende justering, ikke hang sammen med konklusionen i den appellerede doms præmis 213, hvori Retten fandt, at telefaxen af 26. juni 2006 indeholdt en detaljeret begrundelse for gennemførelse af denne justering.

86. Endelig fremfører Rådet og Kommissionen, at deres begrundede klagepunkter automatisk ville medføre, at Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 193-197 bliver ugyldig, da den vedrører forholdet mellem NTRP og SEPCO, mens Retten i de pågældende præmisser fandt, at det af sagsøgerne i første instans fremførte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit, ikke kunne betragtes som et selvstændigt led i forhold til de pågældende sagsøgeres anbringende i første instans om et åbenbart urigtigt skøn vedrørende anvendelsen af samme forordnings artikel 2, stk. 10, litra i).

87. Niko Tube og NTRP har gjort gældende, at Retten i korrekt omfang har udøvet kontrol med de skøn, institutionerne har foretaget, uden at erstatte disse institutioners bedømmelse med sin egen. Den har blot kontrolleret, om betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), var blevet overholdt, og om de faktiske omstændigheder var blevet korrekt bedømt.

16 — Jf. i medfør af de tidligere antidumpingforordninger dom af 11.7.1990, forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 3013, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis.

88. Desuden er det efter deres mening åbenbart, at Retten har taget hensyn til og vurderet alle Rådets og Kommissionens argumenter samt de tilgængelige oplysninger, som parterne havde fremsendt, inden den fastslog, at institutionerne havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da de ikke havde fremlagt tilstrækkelige indicier for, at SEPCO havde udført samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis i forbindelse med transaktionerne vedrørende rør fremstillet af NTRP. Desuden har Niko Tube og NTRP gjort gældende, at institutionerne ikke med rette kunne anse det for at være tilstrækkeligt, at et salgsselskab knyttet til en eksporterende producent eller under en sådan fælles kontrol sælger det pågældende produkt i EU, til at det automatisk kan konkluderes, at dette selskab udøver funktioner svarende til en kommissionærs. Hvis dette var tilfældet, ville det have været tilstrækkeligt, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), blev anført, at den margin, som en forhandler opnår, kan justeres. Men dette er netop ikke tilfældet, som Retten også har fastslået.

89. Selskaberne tilføjer, at Retten med fuld ret konkluderede, at institutionerne havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit. Justeringen ville som sådan opretholde eller skabe en asymmetri, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 195.

b) Stillingtagen

90. Inden jeg går over til at undersøge det centrale i de anbringender, sagsøgerne har fremsat i hovedappellerne, og som vedrører omfanget af den retlige kontrol, Retten har foretaget, skal to accessoriske argumenter fremsat af henholdsvis Kommissionen og Rådet om den påståede manglende sammenhæng i Rettens ræsonnement og Rettens påståede manglende hensyntagen til den supplerende begrundelse, som Rådet fremkom med under retssagen i første instans, først forkastes.

91. Med hensyn til det første punkt er kritikken – hvorefter den appellerede dom er behæftet med modstridende begrundelser, idet Retten dels bl.a. i den pågældende doms præmis 184 har anført, at begrundelserne i Kommissionens telefax af 26. juni 2006 ikke var tilstrækkelige indicier, der peger i retning af, at der foreligger en faktor, som kan give anledning til en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), dels i samme doms præmis 213 har anført, at den pågældende telefax indeholder en detaljeret redegørelse for grundene til, at denne justering blev foretaget – åbenbart grundløs. Mens den appellerede doms præmis 184 vedrører en undersøgelse af, om de begrundelser, der er fremsat i telefaxen af 26. juni 2006, er velbegrundede, dvs. af den omtvistede forordnings lovlighed, fastslås det blot i den pågældende doms præmis 213, at Kommissionen, navnlig i samme telefax, havde opfyldt forpligtelsen til klart og utvetydigt at anføre årsagerne til den pågældende justering, dvs. overholdelsen af et væsentligt formkrav[17]. I øvrigt vedrører den appellerede doms præmis 213 netop undersøgelsen af et anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

92. Jeg mener ligeledes, at Rådets kritik af Retten for at have ignoreret de supplerende forklaringer – de tre begrundelser i Kommissionens telefax af 26. juni 2006 – som Rådet havde fremsat under søgsmålet i første instans, er ubegrundet.

93. Da Rådets argument for det første skal fortolkes således, at Retten kritiseres for ikke at have taget hensyn til forklaringer fremsat efter fremsendelsen af telefaxen af 26. juni 2006 og vedtagelsen af den omtvistede forordning dateret dagen efter, og som desuden ville være nye i forhold til begrundelserne i denne telefax og i denne retsakt, bør et sådant argument helt klart afvises. Det ville svare til at

17 — Jf. navnlig vedrørende sondringen mellem begrundelsespligten, der udgør et væsentligt formkrav, og begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt, Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 35.

kritisere Retten for at have nægtet institutionen at erstatte den oprindelige begrundelse med en ny begrundelse, der fremgår af telefaxen af 26. juni 2006 og af formuleringen af den omtvistede retsakt. Retten kunne dog ikke uden at begå en retlig fejl tillade en institution under et verserende søgsmål at erstatte begrundelserne i den retsakt, der er anfægtet ved Retten, med nye begrundelser [18].

94. Hvis Rådets argument skal fortolkes som en kritik af Retten for at have set bort fra supplerende forklaringer af begrundelserne for den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), skal det fremføres, at Rådet blot generelt henviser til omkring ti punkter i sine skriftlige indlæg i første instans uden tilstrækkelig præcist at anføre, hvilke forklaringer Retten skulle have set bort fra [19]. Under alle omstændigheder må det fastslås, at Retten i det mindste har taget hensyn til de væsentlige betragtninger, som Rådet fremførte i sagen i første instans som begrundelse for den justering, der var foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). I den appellerede doms præmis 185 har Retten således kort besvaret det argument, som er kortfattet beskrevet i Rådets skriftlige indlæg, vedrørende Niko Tubes og NTRP's direkte salg til de nye medlemsstater. I samme doms præmis 186 har Retten ligeledes undersøgt SPIG's rolle i salget til EU, hvilket argument Rådet understregede i sit svarskrift i første instans, og i den appellerede doms præmis 187 forbindelserne mellem Niko Tube og NTRP på den ene side og SEPCO på den anden, idet der i begge tilfælde henvises til henholdsvis forhandlingerne mellem parterne i sagen i første instans og til den sagsmappe, som parterne fremlagde for Retten.

95. Jeg foreslår således, at de to argumenter fremsat af henholdsvis Kommissionen og Rådet forkastes.

96. Jeg kommer nu til den væsentlige problematik rejst med de anbringender i hovedappellerne, som vedrører omfanget af den kontrol, som Retten har foretaget af Kommissionens og Rådets bedømmelser.

97. Det skal først og fremmest anføres, at Retten i den appellerede dom først i dommens præmis 182 fremhævede de tre elementer, hvorpå institutionerne har støttet deres konklusion om, at SEPCO udøver funktioner, som svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

98. Med hensyn til det første element, nemlig den faktiske omstændighed, at sagsøgerne har foretaget direkte salg af den berørte vare i Fællesskabet, har Retten i den appellerede doms præmis 185 understreget, at en enkelt økonomisk enhed kan forekomme, når producenten påtager sig en del af salgsfunktionerne, som komplementerer dem, der varetages af det selskab, der distribuerer producentens varer. Men efter at have bemærket, at det fremgik af parternes skriftlige indlæg, at det direkte salg til Fællesskabet var sket til de nye medlemsstater i en overgangsfase, og at det kun tegnede sig for ca. 8% af sagsøgernes samlede salg i Fællesskabet, fastslog Retten, at Niko Tube og NTRP kun havde varetaget salg, der supplerede SEPCO's salg, og kun i en overgangsperiode.

99. Med hensyn til det andet element, der vedrørte den omstændighed, at SPIG, der er det tilknyttede salgsselskab i Ukraine, optrådte som salgsagent for de af sagsøgerne foretagne salg til SEPCO, fremførte Retten i den appellerede doms præmis 186, at Rådet ikke forklarede, hvorledes den faktiske omstændighed, at SPIG modtager en provision af Niko Tubes og NTRP's salg til SEPCO, godtgør, at SEPCO har udøvet funktioner, som svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, eller kan udgøre en hindring for, at det kan anerkendes, at SEPCO udgør en intern salgsafdeling hos Niko Tube og NTRP.

18 — Jf. i denne retning navnlig Rettens dom af 6.11.1997, sag T-71/96, Berlingieri Vinzek mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 339, og II, s. 921, præmis 79, af 25.2.2003, sag T-183/00, Strabag Benelux mod Rådet, Sml. II, s. 135, præmis 57 og 58, af 10.9.2008, sag T-465/04, Evropaïki Dynamiki mod Kommissionen, præmis 59, og af 9.9.2010, sag T-387/08, Evropaïki Dynamiki mod Kommissionen, præmis 37.

19 — I fodnoten nederst på side 15 i sit appelskrift henviser Rådet til punkt 105, 106 og 112-119 i sit svarskrift i første instans samt til punkt 49-55 i sin duplik i første instans.

100. Med hensyn til det tredje element vedrørende SEPCO's angiveligt utilstrækkelige tilknytning til Niko Tube og NTRP – hvilken tilknytning ikke gjorde det muligt at lægge til grund, at SEPCO var under Niko Tubes og NTRP's kontrol, eller at de var under fælles kontrol – fastslog Retten i den appellerede doms præmis 187, at det fremgik af sagsakterne, at SEPCO og NTRP havde indbyrdes tilknytning gennem et fælles moderselskab, der i den undersøgte periode var indehaver af 100% af SEPCO's kapital og 24% af kapitalen i NTRP. Retten fastslog således, at der i denne sag foreligger en faktisk omstændighed, der, for så vidt som den kan styrkes af andre relevante forhold, kunne bidrage til godtgørelsen af, at SEPCO og NTRP var undergivet fælles kontrol, og som under alle omstændigheder ikke godtgør, at tilknytningen mellem SEPCO og NTRP var utilstrækkelig. Derimod fastslog Retten i den appellerede doms præmis 188, at det ikke på grundlag af oplysningerne i sagsakterne anses for godtgjort, at SEPCO er underlagt Niko Tubes kontrol, eller at disse to selskaber er underlagt fælles kontrol.

101. Retten fandt således, at de elementer, der var blevet fremsat i telefaxen af 26. juni 2006 som begrundelse for den justering, der var foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ikke var »tilstrækkeligt overbevisende« og derfor ikke kunne betragtes som indicier, der peger i retning af, at der foreligger en faktor, som kunne give anledning til en justering, og at denne har en indflydelse på prisernes sammenlignelighed (den appellerede doms præmis 184). Den godtog således den del af anbringendet i første instans, hvorefter der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af den pågældende artikel i grundforordningen, idet justeringen var blevet foretaget af den af SEPCO anvendte eksportpris inden for rammerne af transaktioner vedrørende rør fremstillet af NTRP, mens den forkastede den del, der vedrørte den foretagne justering af den af SEPCO anvendte eksportpris inden for rammerne af transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube (den appellerede doms præmis 188 og 190).

102. Rådet og Kommissionen mener, at Retten således har gjort indgreb i deres skønsbeføjelser, og at den dermed har overskredet grænserne for sin domstolsprøvelse.

103. Det bemærkes i denne henseende, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge [20].

104. Det fremgår ligeledes af retspraksis, at domstolsprøvelsen af en bedømmelse af en række komplicerede omstændigheder skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning [21]. Inden for rammerne af kontrollen af komplicerede omstændigheder tilkommer det således ikke EU's retsinstanser at sætte deres eget økonomiske skøn i stedet for EU-institutionernes [22].

105. Som Domstolen har fastslået i forbindelse med konkurrenceretten og statsstøtte, hvilke områder ligesom handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger giver anledning til komplekse økonomiske vurderinger, indebærer den brede skønsbeføjelse, som institutionerne har, ikke, at EU's retsinstanser skal afholde sig fra at kontrollere institutionernes »fortolkning« af oplysninger af økonomisk art [23].

20 — Jf. navnlig dom af 27.9.2007, sag 351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis.

21 — Ibidem, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis.

22 — Jf. navnlig analogt inden for statsstøtte dom af 22.11.2007, sag C-525/04 P, Spanien mod Lenzing, Sml. I, s. 9947, præmis 57, og af 2.9.2010, sag C-290/07 P, Kommissionen mod Scott, Sml. I, s. 7763, præmis 66, og på området for anvendelse af konkurrencereglerne, dom af 29.6.2010, sag C-441/07 P, Kommissionen mod Alrosa, Sml. I, s. 5949, præmis 67.

23 — Jf. navnlig i forbindelse med anvendelse af konkurrencereglerne dom af 15.2.2005, sag C-12/03 P, Kommissionen mod Tetra Laval, Sml. I, s. 987, præmis 39 og af 10.7.2008, sag C-413/06 P, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, Sml. I, s. 4951, præmis 145, og i forbindelse med anvendelse af statsstøttereglerne dommen i sagen Spanien mod Lenzing, præmis 56 og i sagen Kommissionen mod Scott, præmis 64.

106. Ifølge denne retspraksis skal EU's retsinstanser således ikke blot tage stilling til den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, oplysningernes troværdighed og sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner [24].

107. Retspraksis fastsætter således en skillelinje mellem det, EU's retsinstanser ikke må, nemlig sætte deres eget økonomiske skøn i stedet for institutionernes, og det, de må, nemlig kontrollere institutionernes fortolkning af oplysninger af økonomisk art [25]. Der er således tale om inddelingen mellem på den ene side vurderingen af oplysninger af økonomisk art foretaget af institutionerne, hvor domstolsprøvelsen udelukker, at retsinstanserne foretager en ny selvstændig bedømmelse, og skal begrænse sig til at påvise en åbenbar fejl, og på den anden side den retlige vurdering af faktiske omstændigheder, der i retlig henseende er underlagt EU's retsinstansers fulde kontrol.

108. I den foreliggende sag er det, som Kommissionen har gjort gældende, ganske vist korrekt, at Retten ikke har henvist til den retspraksis, hvorefter omfanget af dens kontrol af komplekse økonomiske vurderinger foretaget af institutionerne, som dem, der er omhandlet i de aktuelle anbringender i hovedappellerne, er begrænset.

109. Denne udeladelse kan dog ikke i sig selv udgøre et overbevisende indicium for, at Retten har overskredet sine kontrolbeføjelser.

110. Selv om den appellerede doms præmisser ikke er unddraget enhver form for kritik, tror jeg, at Rådet og Kommissionen tager fejl af substansen i den kontrol, Retten har foretaget.

111. Retten har således ikke foretaget en ny selvstændig vurdering af de faktiske omstændigheder, sådan som Rådet og Kommissionen kritiserer den for at have gjort, men har blot med rette på grundlag af den i punkt 105 og 106 i dette forslag til afgørelse nævnte retspraksis undersøgt, om de tre begrundelser i telefaxen af 26. juni 2006 støttede institutionernes konklusion om, at SEPCO udøver funktioner, der svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, og dermed berettigede, at der blev foretaget en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), som det i det væsentlige understreges i den appellerede doms præmis 184, andet punktum.

112. Dette forekommer mig særlig klart i forbindelse med Rettens kontrol af det andet og tredje element nævnt i telefaxen af 26. juni 2006. I forbindelse med disse har Retten i det væsentlige henholdsvis blot bemærket, dels at Rådet ikke havde fremsat tilstrækkelige forklaringer vedrørende betydningen af SPIG's intervention for, at SEPCO anses for at udøve funktioner, der er sammenlignelige med dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, dels at forbindelserne mellem SEPCO og NTRP inden for et fælles moderselskab ikke, sådan som institutionerne påstod, var et bevis for, at forbindelserne mellem de to selskaber var utilstrækkelige til at eksistensen af en enkelt økonomisk enhed kunne udelukkes, sådan som Niko Tube og NTRP havde gjort gældende under den administrative procedure ved Retten.

113. Rettens undersøgelse af det første element vedrørende eksistensen af salg gennemført direkte af Niko Tube og NTRP til EU, og som ifølge institutionerne udgjorde et indicium for, at SEPCO handlede som en integreret eksportsalgstjeneste for de pågældende selskaber kunne ved første øjekast i det mindste delvist nuancere min bedømmelse. Retten bekræfter således i den appellerede doms præmis 185 på grundlag af de af sagens parter fremlagte oplysninger, at Niko Tube og NTRP kun

24 — Dommen i sagen Kommissionen mod Tetra Laval, præmis 39, i sagen Spanien mod Lenzing, præmis 57, i sagen Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, præmis 145, og i sagen Kommissionen mod Scott, præmis 65.

25 — Jf. i denne retning punkt 103 i mit forslag til afgørelse i den sag, der førte til dommen i sagen Kommissionen mod Scott.

havde påtaget sig salgsfunktioner, der komplementerede SEPCO's, og dette kun i en overgangsperiode (hvilket giver anledning til at antage, at der findes en enkelt økonomisk enhed), hvilket ser ud til at have ligget til grund for dens egen bedømmelse af de elementer af økonomisk art, der har været genstand for debat under sagens behandling.

114. Selv om ordlyden i den appellerede doms præmis 185, sidste punktum, kan give anledning til kritik, indgår den argumentation, der er fremført i denne præmis, utvivlsomt også i den undersøgelse, der i samme doms præmis 184 er foretaget af den støttende karakter af de konklusioner, som institutionerne var nået frem til med hensyn til SEPCO's funktioner. Endelig fastslog Retten i sin analyse i den appellerede doms præmis 185, at den slutning, som institutionerne var nået frem til vedrørende eksistensen af et direkte salg foretaget af Niko Tube og NTRP, var så fejlagtig, at disse institutioner i lyset af de ubestridte oplysninger burde være nået til den omvendte konklusion.

115. Følgelig har Retten efter min mening ikke erstattet institutionernes økonomiske bedømmelse med sin egen. Den har tværtimod foretaget en kontrol af den juridiske bedømmelse af de økonomiske oplysninger, som institutionerne har foretaget, da den fastslog, at de tre elementer i telefaxen af 26. juni 2006 ikke var indicier, der kunne støtte deres konklusion om, at SEPCO opfyldte betingelserne for aktivering af justeringen i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), i det mindste for så vidt angår transaktionerne vedrørende rør fremstillet af NTRP.

116. Endelig har Retten efter min mening ligeledes uden at begå nogen retlig fejl i den appellerede doms præmis 195 kunnet fastslå, i forbindelse med Niko Tubes og NTRP's anbringende om anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit, at i det omfang justeringen i henhold til litra i) i nævnte bestemmelse var fejlagtig for så vidt angår SEPCO's transaktioner i forbindelse med rør fremstillet af NTRP, indebar dette, at den pågældende justering havde fastholdt eller endog skabt en asymmetri mellem den normale værdi og eksportprisen. Fastholdelsen eller indførelsen af en sådan asymmetri berører således kravet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit, om at der skal foretages en rimelig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen.

117. Jeg foreslår således, at anbringenderne i hovedappellerne om tilsidesættelse af grænserne for domstolsprøvelsen forkastes.

B – *Kontraappellens tredje anbringende om retlige fejl begået i anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), i forbindelse med SEPCO's transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube*

1. Parternes argumenter

118. Niko Tube og NTRP hævder, at Retten har begået en retlig fejl, da den i hovedsagen i den appellerede doms præmis 187-190 bekræftede, at SEPCO havde handlet som en agent, der arbejder på provisionsbasis i forbindelse med transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube. Ifølge disse selskaber betød den omstændighed, at kapitaltilknytningen ikke var den samme mellem SEPCO og Niko Tube som mellem SEPCO og NTRP, ikke, at SEPCO i sine forbindelser med Niko Tube havde udøvet funktioner svarende til en agent, der arbejder på provisionsbasis. I modsætning til, hvad Retten fastslog, kan der også findes en kontrol, selv om de to pågældende selskaber ikke har de samme endelige ejere (»ultimate beneficiairies«). Der skal således sondres mellem forekomsten af kontrol og af en selskabskapitalandel. Desuden er alene den omstændighed, at der findes et købs- og salgsforhold mellem en eksportør og dennes tilknyttede distributionsselskab, efter Niko Tubes og NTRP's mening ikke tilstrækkeligt til, at sidstnævntes margen skal behandles som en provision i henhold til

grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Under alle omstændigheder er Rettens konklusioner vedrørende forholdet mellem SEPCO og Niko Tube fejlagtige, da de er baseret på faktiske omstændigheder og en argumentation, der er redegjort for efter afslutningen af den administrative procedure.

119. Rådet og Kommissionen nedlægger i deres respektive svarskrifter i anledning af kontraappellens tredje anbringende påstand om, at anbringendet ikke kan antages til realitetsbehandling, eller at det i det mindste er ugrundet. Rådet mener, at anbringendet ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi det ikke kan vedrøre den appellerede doms dispositive del, idet Retten allerede har ophævet den omtvistede forordnings artikel 1. Kommissionen mener, at de argumenter, der er fremsat til støtte for kontraappellens tredje anbringende, ikke er understøttede og er for upræcise, hvilket bør medføre, at anbringendet ikke kan antages til realitetsbehandling. Med hensyn til realiteten gør disse institutioner hovedsagelig gældende, at Niko Tube og NTRP burde have udpeget elementer i sagsakterne, der påviste, at SEPCO henhørte under Niko Tubes kontrol, eller at der fandtes en fælles kontrol over de to selskaber. Da der ikke var fremlagt sådanne oplysninger, burde Retten med rette have forkastet påstanden i første instans.

2. Stillingtagen

120. Uden at der efter min mening er grund til at afgøre, om denne påstand kan antages til realitetsbehandling, forekommer den mig at være ubegrundet.

121. For det første udlægger Niko Tube og NTRP den appellerede dom forkert, når de påstår, at den har fastslået, at der kun kunne foreligge kontrol, hvis SEPCO og Niko Tube havde de samme endelige ejere. Det må således fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 188 og 189 blot har kontrolleret, om SEPCO, som Niko Tube og NTRP påstod, og henset til »oplysningerne i sagsmappen«, var kontrolleret af Niko Tube, eller om de begge to var underlagt en fælles kontrol, ved at undersøge disse selskabers kapitalstruktur, da dette element, som Retten med rette erindrede om i den appellerede doms præmis 179, er en indikator for forekomsten af en økonomisk enhed. Retten har således ikke fastslået, at der kun kunne foreligge kontrol, herunder fælles kontrol, hvis de to pågældende selskaber havde de samme »endelige ejere«.

122. Det beror også på en fejlagtig fortolkning af den appellerede doms præmis 187, at Retten menes at have fastslået, at alene den omstændighed, at der foreligger et købs- og salgsforhold mellem en eksportør og dennes tilknyttede distributionsselskab, skulle være tilstrækkeligt til, at sidstnævntes margen behandles som en provision. Bortset fra at passagen i den pågældende præmis i den anfægtede dom præciserer, at et sådant forhold ikke er relevant ved påvisningen af, at SEPCO udøver funktioner, der er sammenlignelige med dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, vedrører den ikke SEPCO's transaktioner for Niko Tube, men derimod SEPCO's transaktioner for NTRP.

123. I realiteten er begrundelserne for afvisningen af sagsøgerens påstand i første instans ikke baseret på, om der findes et købs- og salgsforhold mellem producenten og distributionsselskabet, men på fraværet af overbevisende indikationer for Niko Tubes eventuelle kontrol over SEPCO eller for en fælles kontrol over de to selskaber. I denne forbindelse skal det fastslås, at Niko Tube og NTRP på ingen måde har præciseret, hvilke elementer i sagsakterne Retten skulle have fordrejet eller undladt at tage i betragtning, og som kunne have ændret dens bedømmelse i den appellerede doms præmis 188 og 189, hvoraf i det væsentlige fremgår, at den omstændighed, at Niko Tube og NTRP havde tre aktionærer til fælles, herunder NTRP's moderselskab, ikke gjorde det muligt at påvise, at SEPCO var under Niko Tubes kontrol, eller at der fandtes en fælles kontrol over disse to selskaber, men kun gjorde det muligt at fastslå, at der fandtes en indirekte forbindelse mellem de to sidstnævnte selskaber.

124. Det omstændighed, der nævnes i noten nederst på side 47 i kontraappellen, at Retten har undladt at besvare argumentet om, at SEPCO's repræsentanter var til stede under kontrolbesøgene i Niko Tubes lokaler under undersøgelsesproceduren, kan ikke i sig selv ændre denne analyse. Som Rådet med rette har anført i sit svarskrift i anledning af kontraappellen, er denne omstændighed blot et udtryk for, at de to pågældende selskaber har samarbejdet under undersøgelsen, sådan som det måtte forventes af to tilknyttede selskaber, men er ikke noget bevis for, at Niko Tube kontrollerede SEPCO, eller at der fandtes en fælles kontrol over disse to selskaber.

125. Endelig har Niko Tube og NTRP heller ikke anført, hvilke nye elementer Retten skulle have lagt til grund for delvist at forkaste deres anbringende fremsat i første instans. I denne forbindelse kan Niko Tube og NTRP ikke kritisere Retten for i forbindelse med undersøgelsen at have tilladt dem at understøtte deres påstande, når disse selskaber som anført i forrige punkt i dette forslag til afgørelse under appelfasen er ude af stand til præcist at anføre, hvilke overbevisende elementer i sagsakterne Retten skulle have undladt at tage i betragtning, da den i det væsentlige bekræftede institutionernes bedømmelse, hvorefter forbindelserne mellem SEPCO og Niko Tube var utilstrækkelige til, at det kunne fastslås, at der fandtes en fælles kontrol med disse to selskaber, eller at Niko Tube udøvede kontrol over SEPCO, hvilket udgør en betingelse for, at der kan eksistere en fælles økonomisk enhed mellem disse to forbundne selskaber, som ville have frataget disse institutioner muligheden for at foretage en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

126. Jeg foreslår derfor, at kontraappellens tredje anbringende om en urigtig retsanvendelse i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), med hensyn til SEPCO's transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube forkastes.

C – Hovedappellernes anbringender om urigtig retsanvendelse vedrørende tilsidesættelse af sagsøgerne i første instans' ret til forsvar i første instans i forbindelse med den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)

1. Parternes argumenter

127. Rådet og Kommissionen angiver tre retlige fejl i Rettens bedømmelse, som har foranlediget den til at fastslå, at Niko Tubes og NTRP's ret til forsvar i forbindelse med den justering, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), var blevet tilsidesat.

128. For det første finder disse institutioner, at Retten i den appellerede doms præmis 201 har fortolket de oplysningskrav, der påhviler dem, for strengt. De mener navnlig, at det ville være uforholdsmæssigt at kræve, at Kommissionen i alle tilfælde informerer eksportøren ikke blot om retsgrundlaget for at foretage en justering, men også om begrundelserne for denne justering. Men ved i den foreliggende sag at undlade at kontrollere, om alene meddelelse af retsgrundlaget for justeringen var tilstrækkeligt til, at de pågældende selskaber effektivt kunne udøve deres ret til forsvar, skulle Retten have begået en retlig fejl. Ifølge Kommissionen har Retten forvekslet forpligtelsen til at fremkomme med en detaljeret begrundelse, der påhviler institutionerne ved vedtagelsen af den pågældende retsakt, og forpligtelsen til under den administrative procedure eller undersøgelsesproceduren at give tilstrækkelige oplysninger til, at operatørerne kan udnytte deres ret til forsvar. Kommissionen tilføjer, at indholdet af skrivelsen af 4. maj 2006 fremsendt af sagsøgerne i første instans, og som kort nævnes i den appellerede doms præmis 204, viste, at sagsøgeren fuldt ud havde forstået, hvorfor Kommissionen regnede med at foretage den pågældende justering.

129. For det andet kritiserer Rådet Retten for ikke i den appellerede doms præmis 209 at have undersøgt korrekt, om Niko Tube og NTRP efter den forsinkede meddelelse af de tre elementer nævnt i Kommissionens telefax af 26. juni 2006 reelt var blevet frataget muligheden for at fremsætte argumenter eller bemærkninger, der kunne have bevirket, at den administrative procedure havde givet

et andet resultat. Ifølge Rådet burde Retten have undersøgt, om Niko Tube og NTRP var blevet frataget muligheden for at fremkomme med nye argumenter som følge af den forsinkede fremsendelse af telefaxen af 26. juni 2006, og som de rent faktisk fremførte for Retten. Hvis Retten havde anvendt dette kriterium rigtigt, ville den have konstateret, at de argumenter, der var blevet fremført for den, i det væsentlige var identiske med dem, der blev fremsat i forbindelse med proceduren i Kommissionen inden modtagelsen af telefaxen af 26. juni 2006.

130. For det tredje hævder Rådet, at Retten, for så vidt den appellerede doms præmis 185-188 var behæftet med flere retlige fejl, ligeledes fejlagtigt i samme doms præmis 211 godtog anbringendet om, at Niko Tubes og NTRP's ret til forsvar var blevet tilsidesat i forbindelse med den justering, der var blevet foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra c). Det tilføjer, at Retten under alle omstændigheder havde begået en logisk fejl vedrørende Niko Tube, da fraværet af en tilsidesættelse af dette selskabs ret til forsvar ikke kunne have givet et andet resultat end det, Retten bekræftede i den appellerede doms præmis 189. Mere generelt mener Kommissionen, at Retten i den appellerede doms præmis 209 ikke kunne nøjes med at henvise til sin vurdering af realiteten for at fastslå, at sagsøgerne i første instans havde godtgjort, at deres ret til forsvar var blevet tilsidesat.

131. Niko Tube og NTRP opfordrer Domstolen til at forkaste Rådets og Kommissionens anbringender.

132. De gør for det første gældende, at Retten med rette ikke har accepteret, at der alene er foretaget henvisning til retsgrundlaget for den pågældende justering, ved kontrollen af, om institutionerne havde opfyldt deres forpligtelse til at respektere retten til forsvar. Selskaberne understreger navnlig, at den konkrete undersøgelse, som Retten har foretaget, svarer til kravene, som de fremgår af retspraksis, og ikke kan anses for at være for streng. Selv om Niko Tube og NTRP i deres skrivelse af 4. maj 2006 som svar på det andet dokument med endelige oplysninger fremsendt af Kommissionen har gjort gældende, at SEPCO's aktiviteter ikke kunne sidestilles med aktiviteter, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis, kunne de dog ikke vide, om og med hvilken begrundelse Kommissionen havde kunnet kvalificere dette selskab som en kommissionær. Selskaberne har åbenbart ikke kunnet svare på de specifikke argumenter, der blev fremsat i telefaxen af 26. juni 2006, og som Retten med rette har fastslået, i den administrative fase udgjorde den første begrundelse for, at institutionerne fandt, at der var grund til at foretage den anfægtede justering.

133. Dernæst er det ifølge Niko Tube og NTRP ligeledes åbenbart, at de, som Retten har fastslået, i strid med kravene i fast retspraksis ikke inden Kommissionens vedtagelse af dens forslag om vedtagelse af den omtvistede forordning havde haft lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende med hensyn til rigtigheden og relevansen af de påståede omstændigheder og forhold, der har ligget til grund for den justering, institutionerne har foretaget.

134. De anfører ligeledes, at det retlige kriterium, som Rådet har foreslået med henblik på en kontrol af, om den procedurefejl, som institutionerne har begået, kunne have haft en indflydelse på den konklusion, som institutionerne var nået frem til, ved at sammenligne de argumenter, som Niko Tube og NTRP fremsatte inden meddelelsen af begrundelsen i telefaxen af 26. juni 2006, og de argumenter, der blev fremsat efter denne meddelelse, ikke tager hensyn til den begrænsede kontrol, som Retten foretager af beviselementerne. Retten har med rette blot fastslået, at den administrative procedure kunne have ført til et andet resultat, hvis sagsøgerne i første instans havde haft lejlighed til at fremsende deres bemærkninger til begrundelserne for at foretage justeringen i løbet af denne procedure.

135. Med hensyn til Rådets argument om den påståede manglende sammenhæng i Rettens konklusion om tilsidesættelse af Niko Tubes ret til forsvar, gør Niko Tube og NTRP gældende, at den omstændighed, at Retten i forbindelse med undersøgelsen fastslog, at der ikke fandtes noget bevis for, at SEPCO blev kontrolleret af Niko Tube, ikke betød, at Niko Tubes ret til forsvar ikke var blevet tilsidesat. Ifølge selskaberne kunne Niko Tube, hvis det i rette tid var blevet informeret om begrundelserne for den anfægtede justering, have koncentreret sine argumenter om disse begrundelser under den administrative procedure og påvirket resultatet heraf.

2. Stillingtagen

136. Indledningsvis skal jeg erindre om, at det, som Retten har anført i den appellerede doms præmis 64, hvortil der henvises i den pågældende doms præmis 201, fremgår af grundforordningens artikel 20, stk. 2, at klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger.

137. Det fremgår også af den retspraksis, som Retten har nævnt, at de berørte virksomheder skal have haft mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade [26].

138. Jeg bemærker, at Retten i den appellerede doms præmis 203, uden at Rådet og Kommissionen har bestridt dette, har anført, at Kommissionen i det andet dokument med endelige oplysninger af 24. april 2006 havde meddelt Niko Tube og NTRP, at justeringen i forbindelse med SEPCO's salg til Fællesskabet i realiteten var blevet foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og ikke i henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 9, som det fejlagtigt var anført i det første dokument med endelige oplysninger. Retten har også noteret sig, at Kommissionen, selv om den i dette dokument havde anført, at fradragsbeløbet forblev uændret, ikke gav nogen begrundelse for, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), fandt anvendelse i den foreliggende sag.

139. Desuden anfægter hverken Rådet eller Kommissionen den kvalificering, som Retten har foretaget i den appellerede doms præmis 201, hvorefter oplysningen om justeringen og begrundelsen for, hvorfor den er blevet foretaget, er af afgørende betydning, da en sådan justering direkte påvirker størrelsen af antidumpingtolden.

140. Det er derfor efter min mening med urette, at institutionerne kritiserer Retten for i det væsentlige at have krævet, at Kommissionen i løbet af den administrative procedure informerer Niko Tube og NTRP ikke blot om, at denne institution mente, at en justering skulle foretages i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), men ligeledes om begrundelserne for en sådan justering, dvs. navnlig de omstændigheder og beviser, som Kommissionen har fremført til støtte for sin vurdering.

26 — Dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 17, og af 3.10.2000, sag C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. I, s. 8147, præmis 99.

141. Da disse omstændigheder og beviser blev anset for at være af afgørende betydning, skulle de således være blevet meddelt på et tidspunkt, hvor sagsøgerne i første instans endnu kunne gøre deres synspunkt gældende, navnlig vedrørende relevansen heraf, inden vedtagelsen af den omtvistede forordning. Men som Retten har fastslået, var det først i telefaxen af 26. juni 2006, dvs. dagen før vedtagelsen af den omtvistede forordning, at Kommissionen meddelte de berørte virksomheder de nøjagtige begrundelser, der efter dens mening lå til grund for justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

142. Men som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 208, kunne en proceduremæssig uregelmæssighed fra Kommissionens side kun udgøre en tilsidesættelse af retten til forsvar for sagsøgerne i første instans, der kunne begrunde annullation af den omtvistede forordning, hvis sagsøgerne havde godtgjort, ikke at forordningen ville have haft et andet indhold, men blot at en sådan mulighed ikke helt kunne udelukkes, således at de bedre ville have været i stand til at forsvare deres rettigheder, såfremt denne uregelmæssighed ikke havde foreligget [27]. Niko Tube og NTRP skulle med andre ord påvise, at der var en mulighed for, at den administrative procedure ville have kunnet føre til et andet resultat, hvis denne uregelmæssighed ikke var blevet begået, og dermed reelt have påvirket appellantens ret til forsvar [28].

143. Uden at sætte spørgsmålstegn ved denne retspraksis mener Rådet, at Retten ikke konkret på baggrund af de argumenter, der er fremsat for den, har kontrolleret, hvilke elementer sagsøgerne i første instans var blevet forhindret i at meddele som følge af den forsinkede fremsendelse af telefaxen af 26. juni 2006.

144. Denne kritik mener jeg skal forkastes.

145. I denne forbindelse skal jeg bemærke, at Retten i den appellerede doms præmis 209 med hensyn til de tre forhold, hvorpå den støttede sin konklusion, hvorefter SEPCO udøvede funktioner svarende til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, har anført, at »[d]et er i [den appellerede doms] præmis 185-188 […] *på grundlag af de argumenter, som sagsøgerne har fremført inden for rammerne af proceduren for Retten*, blevet godtgjort, at disse tre forhold ikke kunne betragtes som indicier, der kunne godtgøre, for det første, at SEPCO udøver funktioner, der svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, og, for det andet, at SEPCO og NTRP ikke udgør en økonomisk enhed. Det bør således konkluderes, at sagsøgerne har godtgjort, at en tidligere meddelelse af de i telefaxen af 26. juni 2006 indeholdte elementer ville have givet dem mulighed for at godtgøre dette forud for forordningens vedtagelse og dermed støtte antagelsen, hvorefter Kommissionen ikke havde nogen håndgribelige elementer, der berettigede den til at foretage den omtvistede justering« [29].

146. Som det imidlertid fremgår af denne præmis i den appellerede dom, hvori der henvises til domstolsprøvelsen af realiteten foretaget i den pågældende doms præmis 185-188, hvor der, som jeg allerede har understreget, redegøres flere gange for forhøjelsen og for de indikationer, der blev fremført under undersøgelsen, har Retten i det mindste delvist baseret sig på de forhold, som sagsøgerne i første instans havde forelagt den, til at kontrollere, om den uregelmæssighed, som Kommissionen kritiseres for, konkret havde berørt deres ret til at gøre deres synspunkter gældende under den administrative procedure.

147. Til gengæld mener jeg, at Rettens dom, nærmere betegnet præmis 209 sammenholdt med præmis 188-190, er behæftet med modstridende begrundelser og en utilstrækkelig begrundelse med hensyn til konstateringen af, at Niko Tubes ret til forsvar var blevet tilsidesat.

27 — Jf. i denne retning dom af 1.10.2009, sag C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, Sml. I, s. 9147, præmis 94.

28 — Ibidem, præmis 81.

29 — Min fremhævelse.

148. Retten kunne således efter min mening ikke forkaste anbringendet fremsat af sagsøgernes i første instans hvad angår justeringen af SEPCO's eksportpris i forbindelse med transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube, ved navnlig at tage hensyn til de argumenter, som sagsøgerne i første instans fremsatte under undersøgelsesproceduren, og samtidig mene, at de samme argumenter, hvis de var blevet fremsat under den administrative procedure, hvis Kommissionens proceduremæssige uregelmæssighed ikke havde fundet sted, ville have ført til et andet resultat end det, institutionerne var nået frem til.

149. Under alle omstændigheder kunne Retten ikke vedrørende forkastelsen i realiteten af den del af det af sagsøgerne i første instans fremsatte anbringende til støtte for annulleringen af den omtvistede forordning, for så vidt som det vedrørte justeringen af SEPCO's eksportpris i forbindelse med transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube, i sin vurdering af tilsidesættelsen af dette selskabs ret til forsvar nøjes med at henvise til begrundelser, der ikke specifikt vedrører Niko Tube. Retten burde tværtimod tydeligt have forklaret årsagerne til, at de argumenter, som sagsøgerne i første instans havde fremført for den, til trods for forkastelsen af den pågældende del af anbringendet, kunne have foranlediget denne til at nå frem til et andet resultat end det institutionerne var nået frem til, hvis de kunne være blevet fremsat under den administrative procedure. Ved at undlade at redegøre for årsagerne har Retten efter min mening ikke begrundet sin konklusion i den appellerede doms præmis 209 tilstrækkeligt, da det heri i det væsentlige fastslås, at sagsøgerne i første instans havde godtgjort, at en tidligere meddelelse af de i telefaxen af 26. juni 2006 indeholdte elementer ville have givet dem mulighed for at underbygge deres påstand forud for den omtvistede forordnings vedtagelse og dermed støtte antagelsen, hvorefter Kommissionen ikke havde nogen håndgribelige elementer, der berettigede den til at foretage den omtvistede justering for så vidt angik Niko Tube.

150. Jeg mener, at denne bedømmelse ikke svækkes af den betragtning, at nogle argumenter fremsat i den appellerede doms præmis 185 og 186 vedrører såvel NTRP som Niko Tube.

151. For så vidt Retten indirekte, men nødvendigvis ikke i forbindelse med sin bedømmelse i realiteten af det af sagsøgerne i første instans fremførte anbringende om den omtvistede justering fandt, at disse argumenter i sig selv kunne medføre godtagelse af det pågældende anbringende og dermed annullation af den omtvistede forordning, for så vidt som denne justering vedrørte SEPCO's salg til eksport af rør fremstillet af Niko Tube, kan jeg ikke uden nogen specifik begrundelse fra Rettens side se, hvordan den omstændighed, at disse argumenter kunne være blevet fremsat under den administrative procedure, rent konkret skulle have givet sagsøgerne i første instans nogen mulighed for at sikre, at den administrative procedure gav et andet resultat.

152. I denne forbindelse, og som det allerede forudsætningsvist fremgår af bedømmelsen i punkt 146 i dette forslag til afgørelse, er det efter min mening med urette, at NTRP og Niko Tube påstår, at Retten i forbindelse med kontrollen af en eventuel tilsidesættelse af disse selskabers ret til forsvar uden at se bort fra omfanget af sin marginale prøvelse kunne behandle de nye argumenter, de fremsatte for den.

153. Som det er tilfældet med enhver påstand til støtte for et annullationssøgsmål, påhviler det sagsøgeren at fremlægge bevis for påstanden om, at dennes processuelle rettigheder er blevet tilsidesat. Men da det i henhold til retspraksis kræves, at retten til forsvar reelt er blevet påvirket for, at et anbringende med denne begrundelse kan godtages og dermed medføre annullation af en EU-retsakt, tilkommer det sagsøgeren, der påberåber sig et sådant annullationsanbringende vedrørende lovligheden af en sådan retsakt, tilstrækkeligt præcist at fremføre de argumenter, denne ville have fremført, hvis den kritiserede uregelmæssighed ikke var foregået, og som er forskellige fra dem, der allerede har kunnet fremlægges under den administrative procedure, inden den kritiserede uregelmæssighed blev begået. Det er kun ved at foretage en sådan undersøgelse, at Retten gyldigt kan vurdere, om den omtvistede uregelmæssighed reelt har påvirket sagsøgerens ret til forsvar[30]. Denne

30 — Jf. navnlig i denne forbindelse dommen i sagen Foshan Shunde Yongjian Housewares mod Rådet, præmis 81 og 107.

behandling overskrider på ingen måde rækkevidden af den kontrol, der foretages af Unionens retsinstanser. Tværtimod bidrager den efter min mening til en fuldstændig kontrol af en eventuel tilsidesættelse fra Unionens institutioners side af det grundlæggende retsprincip i EU om, at retten til forsvar skal overholdes under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en bebyrdende retsakt [31].

154. De samme betragtninger ligger til grund for forkastelsen af Kommissionens generelle påstand om, at Retten i den appellerede doms præmis 209 ikke kunne henvise til sine bemærkninger vedrørende realitetsbehandlingen af den omtvistede justering. For så vidt denne kritik vedrører NTRP, har henvisningen i den appellerede doms præmis 209 ikke noget andet formål end at påvise, at NTRP, hvis det under den administrative procedure havde haft lejlighed til at meddele de forhold, som det fremførte under sagen ved Retten, og som er anført i den appellerede doms præmis 185-187, bedre ville have kunnet varetage sin ret til forsvar.

155. Henset til disse betragtninger foreslår jeg, at Rådets appel imødekommes delvist, og at den appellerede dom ophæves, for så vidt den accepterede det sjette anbringende fremført af sagsøgerne i første instans om tilsidesættelse af Niko Tubes ret til forsvar vedrørende justeringen af SEPCO's eksportpris i forbindelse med transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

156. Til gengæld foreslår jeg, at Kommissionens hovedappel forkastes i sin helhed, da denne hovedappel af den appellerede dom ikke indeholdt et anbringende svarende til det, Rådet havde fremsat, og som jeg foreslår, bliver godtaget.

157. Jeg vil nu gå over til at behandle de to anbringender til støtte for Niko Tubes og NTRP's kontraappel, der vedrører Rettens andre bedømmelser end dem, der vedrører justeringen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

D – *De to første anbringender i kontraappellen iværksat af Niko Tube og NTRP*

158. Ud over det tredje anbringende, der allerede er blevet behandlet, har Niko Tube og NTRP i deres kontraappel fremsat to andre anbringender om retlige fejl, som Retten skulle have begået i forbindelse med sin behandling af henholdsvis beregningen af den normale værdi og bestemmelsen af den skade, der er forvoldt EU-erhvervsgrenen.

1. Kontraappellens første anbringende om retlige fejl, som Retten angiveligt skulle have begået ved undersøgelsen af beregningen af den normale værdi

159. Inden jeg går over til at undersøge dette anbringende til støtte for kontraappellen, der er opdelt i fem dele, finder jeg det nyttigt at nævne den væsentlige baggrund for tvisten om udelukkelse af atomrør, der er omfattet af VKN KE4, som er genstand for dette anbringende.

a) Den væsentlige baggrund for tvisten om udelukkelse af atomrør, der er omfattet af VKN KE4

160. Kommissionen har i forbindelse med sin undersøgelse defineret den pågældende vare (sømløse rør), som der redegøres for i det spørgeskema, der er sendt til de berørte parter. I samme spørgeskema anførte den ligeledes, at den med henblik på at foretage en rimelig sammenligning af priserne på den pågældende vare, havde besluttet at anvende et vareklassifikationssystem, benævnt

31 — Med hensyn til antidumpingprocedurer jf. dommen i sagen Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, præmis 83.

»VKN«, der består af en kode på seks tegn (f.eks. VKN JB21YN) afhængigt af navnlig toldklassificeringen og de pågældende sømløse rørs fysiske og tekniske egenskaber (diameter, tykkelse). I teksten i dette spørgeskema understreges den omstændighed, at de berørte parter skulle anvende varernes kontrolnumre i hele deres besvarelse på en særdeles nøjagtig og sammenhængende måde.

161. I sit svar på spørgeskemaet fra juni 2005 fremsendte SPIG transaktion for transaktion en detaljeret liste over sit salg i Ukraine samt en liste over selskabets leverandører. SPIG benyttede dog ikke ordningen med seks tegn, som Kommissionen anbefalede kraftigt i sit spørgeskema, men en forenklet ordning med tre tegn. På den af SPIG fremsendte liste over salg var seks transaktioner med koden KE4 anført. NTRP var på listen anført som den eneste leverandør af rør med koden VKN KE4. Kommissionen baserede sig på denne liste, der blev kontrolleret på stedet, ved beregningen af den normale værdi.

162. Niko Tube og NTRP gjorde i deres korrespondance med Kommissionen i forlængelse af det første dokument med endelige oplysninger gældende, at rør med koden VKN KE4 skulle udelukkes fra beregningen, fordi de ikke vedrørte den pågældende vare eller under alle omstændigheder ikke var fremstillet af dem.

163. I det andet dokument med endelige oplysninger vedtaget den 24. april 2006 forkastede Kommissionen kravet om udelukkelse af varer under VKN KE4 fra beregningen af den normale værdi. I dette dokument blev det nævnt, at Kommissionen havde noteret sig bemærkningerne vedrørende det nationale salg klassificeret som VKN KE4, men at den ikke kunne kontrollere de nye oplysninger, som Niko Tube og NTRP havde fremlagt.

164. Selskaberne gentog deres krav om udelukkelse i deres svar af 4. maj 2006 på det andet dokument med endelige oplysninger. I dette svar blev det bekræftet, at Interpipe-koncernen ikke fremstillede nogen af rørene under VNK KE4, og navnlig de 63,1 tons sømløse rør fremstillet i henhold til den tekniske standard TU 14-3P-197-2001. Stadig ifølge dette svar blev det fremført, at det fulgte direkte af de forskellige lister over salg fremsendt til Kommissionen, at Interpipe-koncernen i forbindelse med disse sømløse rør kun fungerede som distributør, og at rør klassificeret under VKN KE4 kun blev fremstillet af NTRP.

165. Kommissionen forkastede endnu en gang kravet om udelukkelse i sin telefax af 26. juni 2006 navnlig med den begrundelse, at oplysningerne vedrørende disse rør ikke frembød en tilstrækkelig garanti, da en ny kontrol på stedet blev anset for at være for svær at tilrettelægge på et så fremskredent tidspunkt i den administrative procedure.

166. Niko Tube og NTRP har i deres annullationssøgsmål vedrørende den omtvistede forordning gjort gældende, at institutionerne havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved i beregningen af den normale værdi og dermed af dumpingmargenen at medtage oplysninger om rør under VKN KE4 fremstillet i henhold til den tekniske standard TU 14-3P-197-2001, at de havde tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, retten til forsvar og begrundelsespligten.

167. Retten forkastede disse anbringender i deres helhed.

168. Med hensyn til behandlingen af det åbenbart urigtige skøn, som sagsøgerne i første instans har gjort gældende, og som ligeledes omfattede en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu, kontrollerede Retten, om de elementer, som sagsøgerne fremlagde for Kommissionen i løbet af undersøgelsen, var tilstrækkelige til at fastslå, at de ikke fremstillede atomrør med koden VKN KE4, således at Kommissionen skulle have undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den foreliggende sag og havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den vurderede, at disse elementer skulle have været genstand for et nyt kontrolbesøg hos sagsøgerne i første instans.

169. I forbindelse med denne undersøgelse fastslog Retten for det første i den appellerede doms præmis 45, at sagsøgerne i første instans ikke havde nævnt standarden TU 14-3P-197-2001 nogen steder i listen over indenlandske og europæiske salg, hvilket var et tegn på, at sagsøgerne ikke havde solgt nævnte atomrør, end ikke til SPIG. Desuden har Retten anført, at det fremgik af listerne over produktionsomkostninger afholdt af sagsøgerne i første instans, at de varer, der var opført på disse lister, ikke var fremstillet i henhold til den pågældende standard.

170. Retten bemærkede dog ligeledes, at listen over SPIG's salg til det nationale marked omfattede seks transaktioner vedrørende rør omfattet af VNK KE4 og fremstillet i henhold til ovennævnte tekniske standard. I den appellerede doms præmis 48 tilføjede den, at der på listen over SPIG's leverandører og salg kun var anført en enkelt leverandør af rør, der er omfattet af VKN KE4, nemlig NTRP. Men denne liste skulle kun omfatte leverandører, hvis varer var blevet videresolgt i EU. For så vidt oplysningerne i sagsmappen bekræftede, at rør med koden VKN KE4 fremstillet i henhold til standarden TU 14-3P-197-2001 var blevet videresolgt på det ukrainske marked, og at alle de af NTRP producerede rør med denne kode, som ikke var fremstillet i henhold til nævnte tekniske standard, var blevet videresolgt af SPIG på fællesskabsmarkedet, udledte Retten heraf, at SPIG ikke havde begået nogen fejl ved ikke på listen over leverandører og køb at nævne en leverandør ud over NTRP af rør med koden VKN KE4.

171. Retten har dog i den appellerede doms præmis 49 nævnt, at den omstændighed, for det første, at der på listen over indenlandske salg, der blev fremlagt af SPIG, nævnes transaktioner vedrørende rør omfattet af VKN KE4 og den tekniske standard TU 14-3P-197-2001, og, for det andet, at SPIG's liste over leverandører og køb kun indeholdt henvisning til en enkelt leverandør af rør omfattet af VKN KE4, kan have givet anledning til usikkerhed hos de af Kommissionens tjenestemænd, som var ansvarlige for undersøgelsen. Den udledte heraf i den appellerede doms præmis 50 og 51, at Kommissionen efter en omhyggelig vurdering af besvarelserne af spørgeskemaet fra sagsøgerne i første instans og deres tilknyttede salgsselskab, SPIG, var i besiddelse af modstridende oplysninger, eller i det mindste oplysninger, hvis gyldighed kunne drages i tvivl, uden at sagsøgerne forsøgte at fjerne Kommissionens tvivl vedrørende disse modstridende oplysninger. Retten fastslog navnlig, at det påhvilede sagsøgerne at bevise, at de seks omhandlede transaktioner vedrørte SPIG's køb af rør omfattet af VKN KE4 og den tekniske standard TU 14-197-3P-2001 fra en uafhængig leverandør, hvilket de ikke gjorde. Den konkluderede, at Kommissionen havde levet op til sin pligt til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den foreliggende sag, at den normale værdi således var blevet fastsat på en rimelig måde i overensstemmelse med retspraksis, og at Rådet ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

172. Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet Rådet skulle have accepteret at udelukke varer omfattet af visse VKN-koder, men ikke atomrør omfattet af VKN KE4 og den tekniske standard TU 14-3P-197-2001, der ikke var fremstillet af sagsøgerne i første instans fra beregningen af dumpingmargenen, konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 59 og 60, at til trods for, at sidstnævnte rør blev fremstillet af NTRP, var de rør, der var omfattet af andre VKN, ikke anført nogetsteds på listerne over sagsøgerne i første instans' salg og produktionsomkostninger, og at der på listen over SPIG's leverandører og køb ydermere kun var anført en enkelt leverandør af rør omfattet af VKN KE4, nemlig NTRP. Den forkastede derfor dette anbringende.

173. I den appellerede doms præmis 67-69 forkastede Retten endvidere ligeledes anbringenderne om tilsidesættelse af retten til forsvar og begrundelsespligten, som blev gjort gældende af sagsøgerne i første instans.

b) Kontraappellens første anbringendes fem led

174. Niko Tube og NTRP gør for det første gældende, at Retten har tilsidesat deres ret til forsvar ved at forkaste deres anbringender fremsat i første instans om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling. For det andet gør de gældende, at Retten har overskredet grænserne for domstolsprøvelsen. For det tredje kritiserer Niko Tube og NTRP Retten for ikke at have udtalt sig om et supplerende anbringende fremsat i første instans. For det fjerde skulle Retten efter deres mening have anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med pligten til at udvise omhu. Endelig skulle den for det femte have fordrejet de utvetydige beviselementer.

c) De to første led om henholdsvis tilsidesættelse af retten til forsvar og overskridelse af grænserne for domstolsprøvelse

i) Parternes argumenter

175. Selv om Niko Tube og NTRP erkender, at de under retsforhandlingerne i første instans har kunnet udtale sig om de elementer, som Retten støttede sig på, hævder de, at denne i sidste ende har tilsidesat deres ret til forsvar ved i den appellerede doms præmis 47-55 samt præmis 59 og 60 at have baseret sig på nye elementer i sagen, der ikke var blevet meddelt dem under den administrative procedure. Det gælder den nye begrundelse fra Rådet og Kommissionen for den fejlagtige udelukkelse af atomrør henhørende under VKN KE4 fra beregningen af dumpingmargenen samt de nye faktiske omstændigheder, der er blevet fremlagt for at underbygge denne nye begrundelse, såsom relevansen af SPIG's liste over leverandører og køb, påstanden om manglende samarbejde med hensyn til oversættelse og det påståede manglende bevis vedrørende leverandøren af de pågældende atomrør. I anbringendets andet led bemærker Niko Tube og NTRP, at Retten ikke kunne tage hensyn til en ny begrundelse til støtte for at forkaste deres krav om udelukkelse af rør omfattet af VKN KE4.

176. Rådet og Kommissionen mener, at første led i kontraappellens første anbringende, der er særlig uklart, bør forkastes. Bortset fra at Niko Tube og NTRP ikke påviser de forhold, hvor Retten ikke har givet dem ret til at blive hørt, gør institutionerne gældende, at selskaberne blander retten til forsvar og begrundelsespligten sammen. Med hensyn til sidstnævnte aspekt bemærker Rådet, at Niko Tube og NTRP på ingen måde identificerer de påståede »nye elementer«, som Retten skulle have baseret sig på. Disse påståede »nye elementer« er efter Rådets mening blot supplerende forklaringer til støtte for de konstateringer, som optræder i Kommissionens andet dokument med oplysninger af 24. april 2006, hvorefter kravet om udelukkelse af de seks transaktioner vedrørende atomrør omfattet af VKN KE4 ikke kunne accepteres, fordi det ville have krævet en supplerende kontrol af de nye oplysninger. Under alle omstændigheder er institutionerne ikke begrænset til blot at nævne den begrundelse, der ligger til grund for deres retsakt, samt korrespondancen med parterne, idet de kan redegøre nærmere for deres holdning over for Retten. Det andet led i kontraappellens første anbringende bør forkastes med en tilsvarende begrundelse. Retten har handlet inden for rammerne af sine kontrolbeføjelser.

ii) Stillingtagen

177. For så vidt det første led i kontraappellens første anbringende har til formål, at det fastslås, at Retten skulle have tilsidesat kravet om iagttagelse af Niko Tubes og NTRP's ret til forsvar, mener jeg, at det bør forkastes. Disse selskaber har åbenbart ikke angivet de faktiske og retlige elementer, som Retten ikke skulle have hørt dem om. De indrømmer desuden, at de har kunnet udtale sig om de elementer, der har ligget til grund for Rettens bedømmelse anført i den appellerede doms præmis 45-54 samt præmis 59 og 60.

178. Desuden skal det for alle tilfældes skyld nævnes, at Niko Tube og NTRP ikke i forbindelse med deres kontraappel kritiserer Rettens bedømmelse anført i den appellerede doms præmis 67 om den påståede tilsidesættelse af deres ret til forsvar, som institutionerne skulle have gjort sig skyldige i med hensyn til deres krav om udelukkelse af atomrør omfattet af VKN KE4.

179. Ud over en tilsidesættelse af retten til forsvar kritiseres Retten i realiteten for at have overskredet grænserne for sin domstolsprøvelse, idet den tog grunde, der ikke fremgik af den administrative procedure, i betragtning som grundlag for ikke at tage Niko Tubes og NTRP's påstand om udelukkelse af rør omfattet af VKN KE4 fra beregningen af den normale værdi til følge.

180. Det første led i kontraappellens første anbringende forveksles således i realiteten med det andet, der netop vedrører Rettens påståede overskridelse af grænserne for dens beføjelser.

181. Jeg mener, at dette klagepunkt skal forkastes.

182. For det første mener jeg, at Niko Tubes og NTRP's påstand i kontraappellen om, at Retten skulle have baseret sig på nye faktiske omstændigheder, ikke kan tages til følge. Det fremgår således af de relevante præmisser i den appellerede dom, at Retten ved undersøgelsen af anbringenderne om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling har begrænset sig til at tage hensyn til forhold, der fremgår af de dokumenter, der blev udvekslet under den administrative procedure.

183. Det skal dernæst bemærkes, at Retten for, som sagsøgerne i første instans opfordrede til, at kontrollere, om Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det afviste deres krav om at udelukke atomrør omfattet af VKN KE4 fra beregningen af den normale værdi og dumpingmargenen med den begrundelse, at de ikke fremstillede dem, navnlig har undersøgt begrundelsen for denne afvisning, særlig på baggrund af den faktuelle kontekst, som begrundelsen blev vedtaget i. Men en sådan undersøgelse er i sig selv ikke behæftet med en retlig fejl. Retten har således ikke erstattet institutionernes begrundelse med sin egen, men har blot sat afvisningen af kravet fra sagsøgerne i første instans ind i dens rette sammenhæng ved navnlig at fastslå, at der på listen over SPIG's leverandører og salg kun er anført en enkelt leverandør af rør, der er omfattet af VKN KE4, nemlig NTRP, hvilket kunne have indflydelse på påstanden om, at sagsøgerne i første instans ikke fremstillede de pågældende rør.

184. Sagsøgerne i første instans kunne helt sikkert ikke være uvidende om en sådan sammenhæng, hvilket i øvrigt bl.a. bekræftes af konstateringen i den appellerede doms præmis 51, hvorefter de havde sendt fakturaer, der skulle vedrøre de seks transaktioner angående rør omfattet af VKN KE4, der fejlagtigt var anført på listen over SPIG's salg.

185. Jeg foreslår således, at kontraappellens første anbringendes to første led forkastes.

d) Tredje led om manglende besvarelse af et anbringende

i) Parternes argumenter

186. Niko Tube og NTRP påstår, at de i deres replik i første instans gjorde gældende, at forklaringerne og påstandene i Rådets svarskrift var fremsat for sent og ikke burde tages i betragtning. Retten skulle have noteret sig dette anbringende, hvilket fremgår af retsmøderapporten, men har ikke besvaret det i den appellerede dom.

187. Rådet og Kommissionen påstår, at dette led ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ubegrundet.

ii) Stillingtagen

188. Selv hvis det antages, at sagsøgerne i første instans havde rejst et nyt anbringende under sagen om den påståede for sene begrundelse til støtte for den omtvistede forordning, som Retten burde have besvaret, må det konstateres, at denne indirekte, men nødvendigvis har besvaret dette anbringende og har forkastet det ved at undersøge de begrundelser, som institutionerne har fremført, på baggrund af den sammenhæng, de indgik i.

189. Jeg foreslår derfor, at kontraappellens første anbringendes tredje led forkastes.

e) Fjerde led om et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med pligten til at udvise omhu

i) Parternes argumenter

190. Ifølge Niko Tube og NTRP har Retten fortolket begrebet omhu fejlagtigt, da den i den appellerede doms præmis 52 og 53 konstaterede, at to legitime begrundelser ud af de ti, som Rådet havde fremført for at forkaste det af sagsøgerne i første instans fremsatte krav om at udelukke rør omfattet af VKN KE4 fra beregningen af den normale værdi, var tilstrækkeligt til at påvise, at Kommissionen overordnet set havde handlet med den krævede omhu.

191. Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Niko Tube og NTRP med dette led slutteligt forsøger at sætte spørgsmålstegn ved Rettens konstateringer, hvilket er uantageligt under appellen. Rådet har ligeledes bemærket, at princippet om pligten til at udvise omhu er af proceduremæssig art, mens Niko Tube og NTRP bestrider resultatet af Rettens undersøgelse af de faktiske omstændigheder og de konklusioner, som institutionerne nåede frem til. Rådet har tilføjet, at Niko Tubes og NTRP's påstande om, at størstedelen af dets argumenter var blevet erklæret irrelevante eller forkastet af Retten, er vildledende og unøjagtige.

ii) Stillingtagen

192. Det er ubestridt, at når Unionens institutioner råder over et vidt skøn, må der lægges endnu større vægt på overholdelsen af de garantier, som EU-retten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling. Disse garantier omfatter bl.a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag [32].

193. I denne forbindelse påhviler det, således som Retten i det væsentlige bemærkede i den appellerede doms præmis 41, og uden at dette er blevet bestridt af sagens parter, navnlig med hensyn til antidumpingforanstaltninger Unionens retsinstanser, der ikke kan gribe ind i den vurdering, som er forbeholdt Unionens myndigheder, at sikre, at institutionerne har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og at de har vurderet oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde i overensstemmelse med grundforordningen [33].

32 — Jf. navnlig dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 14, af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/90, Pesquerias De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 26, og af 6.11.2008, C-405/07 P, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 8301, præmis 56.

33 — Jf. i denne retning dom af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, præmis 13 og af 29.5.1997, sag C-26/96, Rotexchemie, Sml. I, s. 2817, præmis 12. Jf. ligeledes Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme mod Rådet, Sml. II, s. 3089, præmis 39, og af 13.7.2006, sag T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, Sml. II, s. 2243, præmis 64.

194. Med dette led gør Niko Tube og NTRP i det væsentlige gældende, at Retten ikke med rette kunne fastslå, at institutionerne havde undersøgt oplysningerne om rør omfattet af VNK KE4 med al den krævede omhu, når den samtidig har forkastet otte ud af de ti begrundelser, som institutionerne havde baseret sig på, da de medtog disse rør i beregningen af den normale værdi og dumpingmargenen, eller fastslået, at disse begrundelser var irrelevante.

195. Spørgsmålet om, hvorvidt Retten med rette kunne udlede af disse omstændigheder, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde undladt at opfylde deres forpligtelse til at udvise omhu, er et retligt spørgsmål, som er undergivet Domstolens kontrol inden for rammerne af en appel [34].

196. Uafhængigt af den omstændighed, at Retten ikke har opstillet en liste over de ti faktorer, men i den appellerede doms præmis 33-37 nævnte de fem grupper af begrundelser, der havde foranlediget institutionerne til at forkaste kravet om udelukkelse af rør omfattet af VKN KE4 fra beregningen af de normale værdi og dumpingmargenen, er Niko Tubes og NTRP's argumentation efter min mening baseret på en åbenbar fejlagtig fortolkning af den appellerede dom.

197. Med hensyn dels til den appellerede doms præmis 48 har Retten ikke, i modsætning til, hvad Niko Tube og NTRP hævder, fundet argumentet om, at SPIG kun havde anført NTRP som den eneste leverandør af de pågældende rør, »ubegrundet«. Tværtimod fandt Retten, at »SPIG [...] ikke gjorde noget forkert, da selskabet [...] ikke nævnte nogen anden leverandør end NTRP«.

198. Dels kan den omstændighed, at Retten ikke specifikt har udtalt sig om visse forhold opstillet i Niko Tubes og NTRP's kontraappel, ikke fortolkes som en konstatering af, at Retten skulle have fundet disse forhold »uden relevans«. Tværtimod kunne Retten udmærket af legitime, procesøkonomiske hensyn fastslå, at det ikke påhvilede den i forbindelse med behandlingen af anbringendet om et åbenbart urigtigt skøn, som sagsøgerne i første instans skulle påvise, at kontrollere alle de argumenter, som institutionerne havde fremsat til støtte for deres konklusion, da nogle af de fremsatte begrundelser var tilstrækkelige til at støtte denne konklusion.

199. Niko Tube og NTRP indrømmer imidlertid selv, at Retten fandt, at den omstændighed, at de havde undladt at fremlægge klare beviser for, at de pågældende rør var blevet købt af en uafhængig tredjepart og ikke af NTRP, og den omstændighed, at Kommissionen under kontrolbesøget på stedet ikke havde rejst spørgsmålet om rør omfattet af VKN KE4, da sagsøgerne i første instans endnu ikke havde fremsat deres krav om udelukkelse af disse rør, var »legitime bekymringer«. At Niko Tube og NTRP ikke er overbevist af denne bedømmelse og forsøger at rejse tvivl herom for Domstolen, er helt sikkert ikke et spørgsmål, der henhører under Domstolens kompetence inden for rammerne af en appel [35]. Med hensyn til konstateringen af, at Niko Tube og NTRP ikke havde fremlagt beviser for, at de pågældende rør var blevet købt af en uafhængig tredjepart, har disse selskaber ikke i dette led påvist en retlig fejl, som Retten skulle have begået.

200. Hvis Retten eventuelt skulle have fastslået, at nogle af de argumenter, som institutionerne havde fremsat, ikke var relevante, betyder det under alle omstændigheder ikke, at de har undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge alle de forhold, der var blevet meddelt dem under den administrative procedure.

201. Jeg foreslår derfor, at kontraappellens første anbringendes fjerde led forkastes.

34 — Jf. i denne forbindelse dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 44, og dom af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Kommissionen, Sml. I, s. 7051, præmis 34.

35 — Det fremgår af retspraksis, at vurderingen af de faktiske omstændigheder ikke, medmindre Retten har fordrejet beviselementerne, er et retsspørgsmål, som er undergivet Domstolens prøvelsesret. Jf. bl.a. dommen i sagen Foshan Shunde Yongjian Housewares mod Rådet, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis.

f) Femte led om urigtig gengivelse af utvetydige beviselementer

i) Parternes argumenter

202. Subsidiært gør Niko Tube og NTRP gældende, at Retten har gengivet utvetydige beviselementer urigtigt. Retten har angiveligt fejlagtigt konkluderet, at de oplysninger, som sagsøgerne i første instans fremsatte under den administrative procedure, har kunnet være kilde til usikkerhed hos Kommissionens tjenestemænd, og at Kommissionen var i besiddelse af modstridende oplysninger (den appellerede doms præmis 49 og 50), at Kommissionen havde udvist den krævede omhu (præmis 52), og at sagsøgerne i første instans ikke havde forsøgt at fjerne denne tvivl (den appellerede doms præmis 51).

203. Femte led kan ifølge Rådet og Kommissionen ikke antages til realitetsbehandling og er under alle omstændigheder ubegrundet. Niko Tube og NTRP har navnlig ikke påvist hverken en urigtig gengivelse af beviser eller et urigtigt skøn fra Rettens side, der har medført en sådan fordrejning, og har blot bestridt Rettens bedømmelser ved at fremføre argumenter, som denne allerede har forkastet.

ii) Stillingtagen

204. Som jeg allerede har fremført, er vurderingen af de faktiske omstændigheder ikke et retsspørgsmål, som er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre Retten har fordrejet beviselementerne.

205. Desuden fremgår det af fast retspraksis, at en påstået urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller af beviselementerne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne [36].

206. Til støtte for deres første påstand har Niko Tube og NTRP gjort gældende, at deres svar på det spørgeskema, som Kommissionen havde fremsendt, i modsætning til, hvad Retten anførte i den appellerede doms præmis 49 og 50, ikke indeholdt modstridende oplysninger. Retten skulle desuden i den appellerede doms præmis 46 have medgivet, at Niko Tube og NTRP ikke fremstillede atomrør. Det stod således klart, at disse rør kun kunne være blevet anskaffet hos en anden enhed end NTRP.

207. Denne argumentation bør forkastes.

208. For det første har Niko Tube og NTRP ikke præcist angivet de beviselementer, som Retten skulle have gengivet urigtigt.

209. Dernæst er det under alle omstændigheder vigtigt at fastslå, at det ikke blot var på baggrund af en undersøgelse af Niko Tubes og NTRP's svar på spørgeskemaet, men også på baggrund af besvarelsen fra deres tilknyttede selskab, SPIG, at Retten i den appellerede doms præmis 50 konstaterede, at Kommissionen rådede over modstridende oplysninger. Niko Tube og NTRP har ikke hævdet, at Retten skulle have gengivet SPIG's svar på spørgeskemaet fremsendt af Kommissionen urigtigt, hvoraf bl.a. fremgik, at listen over salg på det ukrainske marked henviste til transaktioner vedrørende rør omfattet af VKN KE4, og listen vedrørende dette selskabs leverandører nævnte NTRP som den eneste leverandør af de pågældende rør, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 49. Da alle oplysningerne i dette svar kunne modsige de oplysninger, der fandtes i Niko Tubes og NTRP's svar, som de heller ikke påstår, skulle være blevet gengivet urigtigt af Retten, er det efter min mening

36 — Jf. navnlig dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54, af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108, og af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 67.

med rette, at Retten efter en omhyggelig evaluering af svarene på spørgeskemaet fra sagsøgerne i første instans og deres tilknyttede salgsselskab SPIG fastslog, at Kommissionen var i besiddelse af modstridende oplysninger, eller i det mindste oplysninger, hvis gyldighed der kunne sættes spørgsmålstegn ved.

210. Det andet klagepunkt kan med rette forkastes med de samme begrundelser.

211. Med deres tredje klagepunkt, der vedrører den appellerede doms præmis 51, påstår Niko Tube og NTRP, at den manglende oversættelse til engelsk af SPIG's købsfakturaer kun er blevet brugt som et påskud for at fastslå, at sagsøgerne i første instans ikke havde forsøgt at fjerne Kommissionens tvivl med hensyn til de modstridende svar. Det fremgik efter deres mening klart af disse fakturaer, der var vedhæftet Rådets svarskrift til Retten, at SPIG havde købt atomrørene hos et ikke tilknyttet selskab.

212. I denne forbindelse skal det navnlig bemærkes, at Retten for at underbygge sin konklusion, hvorefter sagsøgerne i første instans ikke havde forsøgt at fjerne Kommissionens tvivl, bl.a. har anført dels, at disse på et møde den 24. marts 2006 havde givet Kommissionen flere dokumenter på ukrainsk, som angiveligt skulle være fakturaerne for de seks transaktioner, der fejlagtigt var anført på listen over SPIG's salg, dels at selv om der på retsmødet var uenighed mellem parterne vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen på dette møde havde anmodet om en oversættelse af disse dokumenter, måtte det konstateres, at det påhvilede sagsøgerne i første instans at underbygge deres anbringende om, at SPIG havde foretaget køb af de omtvistede rør fra en uafhængig leverandør.

213. Jeg noterer mig imidlertid, at Niko Tube og NTRP ikke har gengivet de pågældende fakturaer i deres kontraappel eller vedlagt dem som bilag hertil med henblik på at påvise den påståede urigtige gengivelse fra Rettens side af disse dokumenter, men blot henviser Domstolen til et bilag til Rådets svarskrift fremlagt for Retten, der indeholdt en kopi af disse dokumenter. På baggrund af den retspraksis, der er nævnt i punkt 205 i dette forslag til afgørelse, er disse omstændigheder i mine øjne tilstrækkelige til at forkaste dette klagepunkt.

214. Under alle omstændigheder kan Retten ikke kritiseres for at have gengivet disse beviselementer urigtigt, da det står fast, at Niko Tube og NTRP aldrig præcist har angivet parterne i disse dokumenter, der på iøjnefaldende vis beviste, at de omtvistede rør var blevet købt af SPIG fra et andet selskab end NTRP, og uden at en oversættelse til et af EU's officielle sprog af de relevante passager i disse dokumenter var blevet fremlagt. Hvis disse dokumenter, som Niko Tube og NTRP hævder i deres kontraappel, havde den betydning, som disse selskaber tillægger dem, for at udelukke rør omfattet af VKN KE4 fra beregningen af den normale værdi, påhvilede det uden nogen som helst tvivl disse selskaber at gøre det muligt for institutionerne og Retten fuldt ud at kontrollere autenciteten og indholdet af disse dokumenter.

215. Af alle disse årsager mener jeg, at kontraappellens første anbringendes femte led skal forkastes.

216. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at dette anbringende forkastes i sin helhed.

2. Kontraappellens andet anbringende om retlige fejl, der angiveligt er begået i forbindelse med Rettens undersøgelse af fastlæggelsen af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

a) Indledende bemærkninger

217. Kontraappellens andet anbringende omhandler den appellerede doms begrundelser vedrørende »konsekvenserne af manglende besvarelse af spørgeskemaerne fra selskaber tilknyttet [EU-]producenter«.

218. Sagsøgerne i første instans gjorde ved Retten gældende, at eftersom de fem producenter af sømløse rør i EU, der indgik i Kommissionens stikprøve, hver især var knyttet til et eller flere produktions- eller salgsselskaber, der havde undladt at fremsende en særskilt besvarelse af Kommissionens spørgeskema, kunne disse fem producenter ikke anses for at have samarbejdet fuldt ud. Sagsøgerne i første instans argumenterede derfor for, at dette manglende samarbejde fra EU-producenternes side burde have foranlediget institutionerne til at indstille undersøgelsen, og at den af EU angiveligt lidte skade som følge af den dumpingpraksis, de blev kritiseret for, navnlig var baseret på et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af deres ret til forsvar.

219. Retten undersøgte i den appellerede dom de fem følgende anbringender fremsat af sagsøgerne i første instans, nemlig tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4, og tilsidesættelse af retten til forsvar og begrundelsespligten.

220. Retten forkastede disse anbringender i deres helhed.

221. Niko Tube og NTRP kritiserer i deres andet anbringende i kontrappellen i det væsentlige begrundelserne i den appellerede dom vedrørende undersøgelsen af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7 (den appellerede doms præmis 88-112), og tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 19, stk. 3, (den appellerede doms præmis 130-135).

222. I kontraappellens punkt 187 fremfører Niko Tube og NTRP ganske vist også en retlig fejl begået i den appellerede doms præmis 141 i forbindelse med undersøgelsen af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 5, stk. 4. Det skal dog nævnes, at det kun er »for fuldstændighedens skyld«, at Retten har udarbejdet den begrundelse, der er anført i denne præmis i den appellerede dom. I henhold til retspraksis, og henset til den omstændighed, at Niko Tube og NTRP på ingen måde har kritiseret Rettens principale bedømmelse i den appellerede doms præmis 140, kan et anbringende vedrørende en overflødig præmis i en afgørelse fra Retten ikke føre til afgørelsens ophævelse og er derfor uvirksomt [37].

223. Kontraappellens andet anbringende er inddelt i ti led, sådan som det netop er blevet afgrænset. Otte af disse led omhandler den appellerede doms præmis 88-112, dvs. de af Retten under overskriften »tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5, 6 og 7« foretagne bedømmelser. To af disse led omhandler undersøgelsen i den appellerede doms præmis 130-135 af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 19, stk. 3.

224. Jeg vil undersøge disse to grupper af led separat.

b) De otte led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7.

i) Vigtige forhold, der går forud for tvistens relevante aspekter og Rettens overvejelser

225. Som det fremgår af 12. betragtning til den omtvistede forordning begrænsede Kommissionen på grund af det store antal klagere med hensyn til den praksis, som Niko Tube og NTRP kritiseres for, i henhold til grundforordningens artikel 17 sin undersøgelse til en repræsentativ stikprøve bestående af fem EU-producenter, der støttede klagen, som var etableret i fire medlemsstater, og som repræsenterede 49% af den samlede produktion af den pågældende vare i EU. I den omtvistede

37 — Jf. navnlig dom af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 148, kendelse af 8.4.2008, sag C-503/07 P, Saint-Gobain Glass Deutschland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2217, præmis 62, og af 10.6.2010, sag C-498/09 P, Thomson Sales Europe mod Kommissionen, præmis 87.

forordning nævnes ligeledes, dels at Kommissionen har fremsendt et spørgeskema til disse producenter, som har fremsendt en besvarelse, dels at Kommissionen har foretaget en kontrol på stedet af oplysningerne fra disse selskaber. Den omtvistede forordning omfatter ligeledes i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 5, en undersøgelse af forekomsten af alle de økonomiske faktorer, der har påvirket situationen for EU-erhvervsgrenen, samt en undersøgelse af årsagsforbindelsen mellem import, der er genstand for dumping, og den lidte skade, navnlig ved at kontrollere virkningerne af andre eksterne faktorer i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7. Endelig anføres det i 234. og 235. betragtning til den omtvistede forordning, at den endelige antidumpingtold fastsat for import af den pågældende vare i henhold til reglen om den lavest mulige told i grundforordningens artikel 9 fastsættes med den lavest mulige margen (dumping eller skade), det vil i dette tilfælde sige dumpingmargenen.

226. Sagsøgerne i første instans hævdede for Retten i hovedsagen i det væsentlige, at det manglende samarbejde under undersøgelsen fra omkring ti selskaber knyttet til de EU-producenter, der indgik i Kommissionens stikprøve, havde påvirket bedømmelsen af den skade, som EU-erhvervsgrenen havde lidt, hvilket havde medført en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7. I denne artikel kræves det således navnlig, at skaden bestemmes på grundlag af positivt bevismateriale.

227. Som jeg allerede har anført, forkastede Retten dette anbringende.

228. Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 87 først og fremmest, at hverken Rådet eller Kommissionen har beføjelser, der gør det muligt for dem at tvinge selskaber til at deltage i undersøgelsen eller fremlægge oplysninger, men er afhængige af parternes frivillige samarbejde, hvilket indebærer, at de berørte parters besvarelse af det i grundforordningens artikel 6, stk. 2, omhandlede spørgeskema, er vigtig for afviklingen af antidumpingproceduren.

229. I den appellerede doms præmis 90 anførte Retten imidlertid, at det til trods for denne artikel fremgik af grundforordningens artikel 18, stk. 3, at der ikke bør ses bort fra de oplysninger, der fremlægges i en anden form eller i et andet dokument, når de fire betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse, er opfyldt. Den udledte således heraf, at den omstændighed, at et selskab, der er tilknyttet en EU-producent, ikke havde besvaret spørgeskemaet, ikke nødvendigvis indebar, at denne producent skulle betragtes som usamarbejdsvillig. Retten fremfører således i den appellerede doms præmis 92, at den pågældende producent ikke betragtes som usamarbejdsvillig, hvis manglerne i de fremlagte oplysninger ikke har haft nogen væsentlig indvirkning på undersøgelsen.

230. Vedrørende gennemgangen af den foreliggende sag anførte Retten for det første i den appellerede doms præmis 93 og 94 dels, at 11 selskaber, der er tilknyttet EU-producenter i stikprøven, ikke afgav noget svar på spørgeskemaet, dels at et selskab tilknyttet en af disse producenter fremsendte sit svar for sent, og Kommissionen tog således ikke denne besvarelse i betragtning ved fastlæggelsen af skaden.

231. Retten kontrollerede dernæst for hvert af disse 12 tilknyttede selskaber, om betingelserne i grundforordningens artikel 18, stk. 3, var opfyldt, således at det kunne udelukkes, at der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved fastlæggelsen af skaden og beregningen af skadesmargenen. Efter en detaljeret undersøgelse af oplysningerne om disse tilknyttede selskaber, som der redegøres for i den appellerede doms præmis 97-110, konkluderede Retten i det væsentlige, dels at oplysningerne for nogle af disse selskaber allerede var medtaget i besvarelserne af spørgeskemaet fremsendt af de EU-producenter, der indgik i undersøgelsen, navnlig fordi der var tale om handelsselskaber, dels at andre tilknyttede selskabers manglende besvarelse af spørgeskemaet ikke havde haft noget væsentlig indflydelse på fastlæggelsen af skaden, samt at den manglende besvarelse af spørgeskemaet vedrørende et af de tilknyttede selskaber kunne forklares ved, at det ikke deltog i hverken handelen med eller produktionen af det pågældende produkt.

232. Med hensyn til beregningen af skadesmargenen, der blev undersøgt i den appellerede doms præmis 111, bemærkede Retten, at denne margen i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 4, kun anvendes til at bestemme antidumpingtoldens størrelse, når dumpingmargenen er højere end førstnævnte margen. I den foreliggende sag fandt Retten efter at have anført, at den antidumpingtold, der blev pålagt sagsøgerne i første instans, var støttet på dumpingmargenen, nemlig 25,7% og ikke på skadesmargenen på 57%, at »[h]vis det antages, at skadesmargenen var støttet på de salgspriser, som [EU-]producenterne anvendte i forhold til [de tilknyttede selskaber, der deltog på markedet for den pågældende vare], udgjorde salgene til disse selskaber op til 10% af [EU-erhvervsgrenens] samlede salg. Det ville derfor have været nødvendigt, således som Rådet har gjort gældende, at disse tilknyttede selskabers salgspriser skulle have været helt uforholdsmæssige i forhold til de andre salgspriser, der blev taget i betragtning inden for rammerne af beregningen af skadesmargenen, for at sidstnævnte skulle fastsættes til et lavere niveau end dumpingmargenen«.

233. Retten konkluderede således, at Rådet ikke havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn, da det lagde til grund, at den omstændighed, at manglende indgivelse af besvarelse af spørgeskemaet fra de selskaber, der er tilknyttet de af stikprøven omfattede EU-producenter, ikke fordrejede hverken fastlæggelsen af skaden eller beregningen af skadesmargenen eller udgjorde en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7.

ii) Parternes argumenter

234. Niko Tube og NTRP påstår i første og andet led i det til støtte for kontraappellen fremførte andet anbringende, at Retten har begået en retlig fejl ved ikke direkte at besvare anbringendet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, men gjorde analysen heraf betinget af spørgsmålet om iagttagelse af samme forordnings artikel 18, stk. 3. Da fastlæggelsen af skaden ikke var baseret på en væsentlig del af EU-erhvervsgrenen, var den ikke støttet på positivt bevismateriale. I det andet led påstår Niko Tube og NTRP, at behovet for at foretage en objektiv undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 2, indebærer dels, at et produktionsselskab, der er knyttet til en producent, som indgår i stikprøven, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 100-108, i princippet er forpligtet til at samarbejde i forbindelse med en undersøgelse, dels at den tilknyttede forhandlers salgsmængde, nævnt i den appellerede doms præmis 103, også tages i betragtning.

235. I tredje og fjerde led i det andet anbringende til støtte for kontraappellen kritiserer Niko Tube og NTRP Retten for at have foretaget en fejlagtig eller i det mindste en ufuldstændig fortolkning af grundforordningens artikel 18, stk. 3. For det første kontrollerede Retten ikke, bortset fra sin bedømmelse af det tilknyttede selskabs situation i den appellerede doms præmis 102, hvilken individuel konsekvens samarbejdsuvilligheden havde for de enkelte producenters salg og produktion. Den burde desuden have kontrolleret konsekvenserne for hele EU-erhvervsgrenens produktion og salg som helhed og ikke for de EU-producenter, der havde fremsat klagen. Den metode, som Retten har benyttet, gjorde det ifølge Niko Tube og NTRP ikke muligt at nå frem til »rimeligt nøjagtige resultater« som omhandlet i ovennævnte artikel 18, stk. 3. For det andet skulle Retten systematisk have undladt at undersøge de fire betingelser i sidstnævnte bestemmelse.

236. I femte, sjette og ottende led påstår Niko Tube og NTRP, at Retten har overskredet grænserne for domstolsprøvelsen og har tilsidesat retten til forsvar ved at have accepteret, at institutionerne fremkom med forklaringer og faktiske omstændigheder, der ikke var blevet meddelt under den administrative procedure. Desuden har Retten ikke givet sagsøgerne i første instans lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til faktiske omstændigheder, der ikke kunne knyttes til de beviselementer, der blev fremlagt for sent. Niko Tube og NTRP nævner navnlig den omstændighed, der er anført i den appellerede doms præmis 111, hvorefter visse tilknyttede selskabers salgsmængde højst repræsenterede 10% af EU-erhvervsgrenens samlede salg.

237. Endelig har Niko Tube og NTRP i syvende led påstået, at Retten har fordrejet den klare betydning af visse beviselementer nævnt i den appellerede doms præmis 100, 102, 104, 107 og 109 ved at lægge vægt på visse tal på bekostning af andre oplysninger indeholdt i sagsakterne.

238. Rådet og Kommissionen foreslår i deres svarskrifter, at disse led forkastes i deres helhed, da de dels ikke kan antages til realitetsbehandling, dels er ubegrundede.

iii) Stillingtagen

– De to første led

239. Jeg skal erindre om, at der ved »skade« i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, når ikke andet er bestemt, forstås væsentlig skade for en erhvervsgren i EU. Ifølge samme artikels stk. 2 baseres en konstatering af, om der foreligger skade, på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i EU, og af denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i EU.

240. I dette anbringendes to første led påstår Niko Tube og NTRP i det væsentlige for det første, at Retten ikke har undersøgt det anbringende, der blev fremført i første instans om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, korrekt, da den har gjort denne tilsidesættelse betinget af overholdelsen af denne forordnings artikel 18, stk. 3, for det andet, at der ikke kan foretages en objektiv undersøgelse af skaden, hvis den ikke er baseret på en væsentlig del af EU-erhvervsgrenen, og for det tredje, at et selskab, der er tilknyttet en EU-producent, som har fremsat klagen, altid bør være forpligtet til at samarbejde og fremlægge oplysninger.

241. Jeg foreslår, at disse to led forkastes.

242. Først skal det bemærkes, at sagsøgerne i første instans ved Retten nedlagde påstand om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, da EU-erhvervsgrenen ikke samarbejdede fuldt ud i forbindelse med den undersøgelse, der angiveligt fordrejede en objektiv fastlæggelse af skaden. Til støtte for deres påstand nævnte sagsøgerne i første instans de 11 selskaber, som var tilknyttet EU-producenter, der indgik i stikprøven, hvilke selskaber ifølge Niko Tube og NTRP ikke havde fremsendt separate besvarelser på det spørgeskema, Kommissionen havde fremsendt, eller havde fremsendt besvarelsen for sent [38].

243. Følgelig var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 89 afgrænsede anbringendet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, til spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at selskaber, der er tilknyttet EU-producenter, der indgår i stikprøven, ikke havde fremsendt nogen separate besvarelser, som sagsøgerne i første instans påstod, indebar en mangel på samarbejde fra disse producenters side, som skulle have fordrejet analysen af skaden.

244. Endvidere var det i denne forbindelse efter min mening juridisk korrekt, at fastslå, som Retten gjorde det i den appellerede doms præmis 90-92, at en manglende besvarelse eller en ufuldstændig besvarelse af det spørgeskema, som Kommissionen havde fremsendt i henhold til grundforordningens artikel 6, fra et af de selskaber, der er knyttet til en EU-producent, der indgår i stikprøven, ikke indebar, at denne producent skulle betragtes som usamarbejdsvillig og dermed skulle udelukkes fra undersøgelsen.

38 — I grundforordningens artikel 6, stk. 2, bestemmes det, at parter, som modtager spørgeskemaer, der anvendes som led i en antidumpingundersøgelse, indrømmes en svarfrist på mindst 30 dage. Der kan indrømmes en forlængelse af denne frist på de i denne bestemmelse nævnte betingelser.

245. Når det således som i den foreliggende sag er blevet besluttet at udtage en stikprøve af EU-erhvervsgrenen, bestemmes det i grundforordningens artikel 17, stk. 4, at der *kan* udtages en ny stikprøve, når nogle eller alle de udvalgte parter *ikke [er] rede til fuldt ud at samarbejde, således at det må påregnes, at resultatet af undersøgelsen vil blive påvirket i væsentlig grad*.

246. Den ufuldstændige besvarelse af det af Kommissionen fremsendte spørgeskema, fordi nogle selskaber, der er tilknyttet en EU-producent, som indgår i stikprøven, havde nægtet at besvare dette spørgeskema separat, kan ikke i sig selv medføre, at denne producent udelukkes, således at der skal udtages en ny stikprøve.

247. Desuden bestemmes det ligeledes i grundforordningens artikel 18, stk. 3, at »[s]elv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne«.

248. Det er således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 92 fastslog, at en EU-producent, der indgår i stikprøven, ikke vil blive betragtet som usamarbejdsvillig, hvis manglerne i de fremlagte oplysninger ikke har haft nogen væsentlig indvirkning på undersøgelsen.

249. Det er således først efter afslutningen af undersøgelsen af disse mangler, at der eventuelt kan træffes beslutning om at udelukke en EU-producent fra stikprøven.

250. Denne fortolkning gør det muligt at bevare nyttevirkningen af antidumpingundersøgelsesforanstaltningerne. Disse foranstaltninger ville således være uden en sådan virkning, hvis producenten, hver gang et produktions- eller salgsselskab knyttet til en EU-producent, der indgår i undersøgelsesstikprøven, nægtede at besvare Kommissionens spørgeskema separat, skulle udelukkes fra stikprøven, således at der skulle udtages en ny stikprøve, eller at undersøgelsesforanstaltningerne endog måtte indstilles, navnlig da institutionerne, som det med rette understreges i den appellerede doms præmis 87, ikke har beføjelser til at tvinge de berørte parter til at samarbejde.

– De øvrige led, for så vidt som de vedrører de tilknyttede selskaber nævnt i den appellerede doms præmis 111

251. Niko Tube og NTRP hævder ligeledes i dette anbringendes tredje og fjerde led, at Retten har anlagt en fejlagtig og ufuldstændig fortolkning af grundforordningens artikel 18, stk. 3.

252. Disse klagepunkter og de øvrige kritikpunkter, som Niko Tube og NTRP har fremsat i denne første del af kontraappellens andet anbringende, bør efter min mening udelukkende undersøges for så vidt angår de tilknyttede selskaber nævnt i den appellerede doms præmis 111.

253. Der skal således erindres om, at Retten i den appellerede doms præmis 111 har bemærket, at den antidumpingtold, der blev pålagt Niko Tube og NTRP, var fastsat på grundlag af sagsøgernes antidumpingmargen og ikke på skadesmargenen i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 4, hvori reglen om den lavere told er fastsat[39]. Retten fandt ligeledes, at forskellen mellem skadesmargenen (57%) og dumpingmargenen (25,7%) var så stor, at selv hvis det blev antaget, at skadesmargenen var støttet på de salgspriser, som EU-producenterne anvendte i forhold til de nævnte tilknyttede selskaber (Vallourec Mannesmann Oil & Gas Royaume-Uni (herefter »VMOG Det Forenede Kongerige«),

39 — Skadesmargenen repræsenterer den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, udtrykt i en procentdel af cif-prisen (omkostninger, forsikringer, fragt) for eksport af det pågældende produkt (underbudspris) generelt beregnet på grundlag af forskellen mellem den vægtede gennemsnitlige salgspris for EU-producenterne og den vægtede salgspris for den eksport til EU, der er genstand for dumpingen. Jf. i denne forbindelse den omtvistede forordnings punkt 233.

Productos Tubulares og de til Dalmine knyttede selskaber), udgjorde salgene til disse selskaber op til 10% af EU-erhvervsgrenens samlede salg. Det ville derfor have været nødvendigt, således som Rådet har gjort gældende, at disse tilknyttede selskabers salgspriser skulle have været helt uforholdsmæssige i forhold til de andre salgspriser, der blev taget i betragtning inden for rammerne af beregningen af skadesmargenen, for at sidstnævnte skulle fastsættes til et lavere niveau end den dumpingmargen, som Niko Tube og NTRP anvendte.

254. Efter min mening er det dog kun, hvis denne analyse er behæftet med en retlig fejl baseret på en fordrejning af de faktiske omstændigheder eller af beviselementer, at de øvrige klagepunkter mod Rettens bedømmelse vedrørende bestemmelsen af skaden kan tages til følge. Selv hvis det således antages, at Retten har begået retlige fejl i forbindelse med undersøgelsen af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, ville disse fejl kun medføre en ophævelse af den appellerede dom, såfremt bedømmelsen i den pågældende doms præmis 111 også var behæftet med tilsvarende fejl.

255. Jeg foreslår således, at klagepunkterne vedrørende Rettens analyse i den appellerede doms præmis 111 undersøges først.

256. I denne forbindelse er det vigtigt at anføre, at Niko Tube og NTRP ikke har gjort nogen retlig fejl vedrørende Rettens *ræsonnement* i den appellerede doms præmis 111 gældende.

257. I sidste ende har disse selskaber i kontraappellens punkt 189 blot hævdet, at Rettens oplysning om, at salget fra de selskaber, der er knyttet til de EU-producenter, der har støttet klagen, og som er nævnt i den appellerede doms præmis 111 »udgjorde […] op til 10% af [EU-erhvervsgrenens] samlede salg«, ikke kan støttes på sagens beviselementer og er baseret på oplysninger, som Rådet og Kommissionen forelagde for sent for Retten.

258. Hvad angår Domstolens kompetence i forbindelse med denne appel kan disse klagepunkter i hovedsagen sammenfattes således, at Retten kritiseres for at have fordrejet beviselementer, for at have overskredet grænserne for sin domstolsprøvelse og for at have tilsidesat retten til forsvar. Hertil kan tilføjes kritikpunktet om en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 18, stk. 3, begrundet i, at Retten ikke for de pågældende selskabers vedkommende har undersøgt, om de fire betingelser i denne bestemmelse var opfyldt.

259. Det skal kontrolleres, om disse klagepunkter er begrundede.

260. I denne forbindelse skal det bemærkes, at de produktionsselskaber og tilknyttede salgsselskaber, som Retten har nævnt i den appellerede doms præmis 111, er Productos Tubulares, de seks selskaber knyttet til Dalmine og VMOG Det Forenede Kongerige, hvis situation blev undersøgt i henholdsvis præmis 99, 100, 104, 105, 108 og 109 i den appellerede dom.

– Klagepunkterne vedrørende Productos Tubulares

261. Med hensyn til førstnævnte selskab og vedrørende klagepunktet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 3, fremgår det af den appellerede doms præmis 99 og 100, at Retten har undersøgt, om oplysningerne var blevet fremsendt rettidigt, om de var blevet kontrolleret, og om det manglende separate svar på spørgeskemaet havde haft en væsentlig indvirkning på fastlæggelsen af skaden, dvs. om de eventuelle mangler kunne have forhindret, at man nåede frem til rimeligt korrekte resultater. Desuden har Retten ved at have fastslået dels, at oplysningerne fra dette selskab, der ikke havde støttet klagen, i princippet kunne lades ude af betragtning, dels at oplysningerne fra dette selskab ikke desto mindre var blevet fremsendt i løbet af undersøgelsen, implicit, men nødvendigvis kontrolleret, om den pågældende part havde handlet efter bedste evne i henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 3.

262. Med hensyn til fordrejningen af beviselementerne vedrørende Productos Tubulares har Niko Tube og NTRP hverken anført eller påvist, hvilke beviselementer der skulle være blevet fordrejet i forbindelse med undersøgelsen i den appellerede doms præmis 100.

263. Jeg tror heller ikke, at kritikken af Retten, hvorefter den skulle have overskredet grænserne for domstolsprøvelsen og tilsidesat retten til forsvar, idet den skulle have taget hensyn til for sent fremsendte oplysninger, som Niko Tube og NTRP ikke havde haft lejlighed til at udtale sig om, kan tages til følge.

264. For det første skal det bemærkes, at Niko Tube og NTRP ikke i forbindelse med appellen har anfægtet undersøgelsen af anbringendet om tilsidesættelse af retten til forsvar under den administrative procedure. Som det netop fremgår af den appellerede doms præmis 149-152, har sagsøgerne i første instans haft lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende navnlig om stikprøvens gyldighed, især for så vidt angår Productos Tubulares' støtte til klagen, idet Kommissionen havde svaret på deres bemærkninger, særlig i det andet dokument med endelige oplysninger.

265. Det er dernæst vigtigt at bemærke, at sagsøgerne i første instans for Retten i deres andet anbringende gjorde gældende, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at udelukke producenten Productos Reunidos fra de EU-producenter, der indgik i stikprøveundersøgelsen, fordi Productos Tubulares, der er et selskab knyttet til denne producent, ikke havde svaret separat på Kommissionens spørgeskema. Under disse omstændigheder har jeg svært ved at forstå, hvordan Retten kan kritiseres for netop at have udøvet sin kontrol af spørgsmålet om, hvorvidt det var med rette, at institutionerne havde skønnet, at det manglende svar på spørgeskemaet fra Productos Tubulares' side ikke havde nogen væsentlig indflydelse på fastlæggelsen af skaden, navnlig ved at kræve foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse. Da denne undersøgelse blot indebar en retlig kontrol af det fremførte anbringende, har den efter min mening hverken det formål eller den virkning, at den træder i stedet for en fuldstændig undersøgelse af sagen i forbindelse med den administrative procedure. Den omstændighed, at Retten i forbindelse med sin domstolsprøvelse nåede frem til en konklusion, som Niko Tube og NTRP ikke bryder sig om, kan helt sikkert ikke indgå i de spørgsmål, der skal undersøges i forbindelse med en appel for Domstolen.

266. Endelig har Niko Tube og NTRP ikke i denne forbindelse på nogen måde påvist, at de ikke har haft en faktisk mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til de dokumenter, som Rådet fremlagde i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten har fremmet, og hvoraf det fremgår, at Productos Tubulares' produktion og salg udgjorde mindre end 3% af EU-erhvervsgrenens produktion og salg i undersøgelsesperioden.

267. Klagepunkterne vedrørende situationen for Productos Tubulares kan således forkastes.

– Klagepunkterne vedrørende de seks selskaber tilknyttet Dalmine

268. Med hensyn til de seks selskaber tilknyttet Dalmine, der ligeledes er anført i den appellerede doms præmis 111, skal det bemærkes, at Niko Tube og NTRP ikke specifikt har bestridt analysen i den appellerede doms præmis 105, hvoraf det »fremgår […] af sagsakterne, herunder bl.a. af den ikke-fortrolige udgave af Dalmines besvarelse af spørgeskemaet, der blev fremlagt i passende tid og kontrolleret af Kommissionen, at [de seks tilknyttede salgsselskaber] var aktive inden for enten handel eller videresalgsdistribution« og dermed, at »disse selskabers salg blev taget i betragtning ved vurderingen af skaden gennem Dalmines salg til disse selskaber«.

269. Ydermere står det fast, at Niko Tube og NTRP har haft adgang til dette svar og har kunnet kommentere det under den administrative procedure.

270. Henset hertil bør klagepunkterne til støtte for de led af dette anbringende, der vedrører disse selskaber, forkastes.

– Klagepunkterne vedrørende VMOG Det Forenede Kongerige

271. Hvad angår VMOG Det Forenede Kongerige skal det bemærkes, at dette selskab, som det fremgår af den appellerede doms præmis 108, indgav sin besvarelse af spørgeskemaet for sent, hvorfor dets oplysninger ikke kunne anvendes til fastlæggelse af skaden. I den appellerede doms præmis 109 fastslog Retten imidlertid, at Rådet på grundlag af det for sent indgivne svar havde kunnet fastslå, at dette selskabs salg udgjorde mindre end 3% af det samlede salg til de fællesskabsproducenter, der stod bag klagen. Retten udledte heraf, at den manglende hensyntagen til dette salg ikke kunne have haft en afgørende indflydelse på fastlæggelsen af skaden og således ikke berettigede, at den EU-producent, som VMOG Det Forenede Kongerige var knyttet til, blev udelukket fra definitionen af EU-erhvervsgrenen.

272. Det følger først og fremmest af den appellerede doms præmis 108 og 109, at Retten har kontrolleret overholdelsen af betingelserne i grundforordningens artikel 18, stk. 3. Navnlig hvad angår den sidste betingelse har Retten implicit, men nødvendigvis ved at have fastslået dels, at oplysningerne fra VMOG Det Forenede Kongerige, der ikke havde støttet klagen, i princippet skulle lades ude af betragtning, dels at oplysningerne fra dette selskab ikke desto mindre var blevet fremsendt og undersøgt i løbet af undersøgelsen, kontrolleret, om den pågældende part havde handlet efter bedste evne i henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 3.

273. Hvad angår dernæst fordrejningen af beviselementer vedrørende dette selskab skal det bemærkes, at Niko Tube og NTRP blot i kontraappellens punkt 189 og 194 har anført, at den markedsandel, der er tilskrevet VMOG Det Forenede Kongerige, vedrørte »det samlede salg til de fællesskabsproducenter, der stod bag klagen«, og ikke som Rådet og Kommissionen havde gjort gældende »til EU-erhvervsgrenen«.

274. En sådan påstand er dog baseret på en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom og af de to udtryks rækkevidde. Det fremgår således af definitionen af EU-erhvervsgrenen i den omtvistede forordning, som den appellerede dom ikke kunne se bort fra, at denne definition blandes sammen med udtrykket »EU-producenter, der stod bag klagen«.

275. Endelig foranlediger begrundelser, der er analoge til begrundelserne i punkt 265 og 266 i dette forslag til afgørelse, mig til at udelukke, at Retten skulle have overskredet grænserne for sin domstolsprøvelse og tilsidesat retten til forsvar.

276. Jeg foreslår således, at også klagepunkterne vedrørende Rettens undersøgelse af oplysningerne om VMOG Det Forenede Kongerige forkastes.

277. Under disse omstændigheder er ræsonnementet og vurderingen i den appellerede doms præmis 111 ikke behæftet med hverken en retlig fejl eller en fordrejning af beviselementerne. Der er således ikke grund til at undersøge de led i dette anbringende, der vedrører de øvrige punkter i begrundelsen til den appellerede dom, der, selv om de eventuelt måtte være velbegrundede, under alle omstændigheder ikke kan medføre en annullation af den pågældende dom.

278. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at alle led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, forkastes dels som ubegrundede, dels som værende uden virkning.

c) De to led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3

i) Parternes argumenter

279. I det første led vedrørende de retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3, gør Niko Tube og NTRP gældende, at Retten skulle have tilsidesat retten til forsvar i den appellerede doms præmis 132 og 135.

280. I det andet led kritiserer disse selskaber først og fremmest Retten for ikke i den appellerede doms præmis 132 at have kontrolleret, om de ikke-fortrolige sammendrag af de fortrolige oplysninger, fremsendt af nogle selskaber knyttet til de EU-producenter, der indgik i stikprøven, under den administrative procedure havde givet sagsøgerne i første instans et tilstrækkeligt kendskab til det væsentligste indhold i de pågældende oplysninger. For det andet kritiserer de Retten for ikke at have anvendt betingelserne i grundforordningens artikel 19, stk. 3, men i den appellerede doms præmis 133-135 at have begrænset sig til at undersøge, om fraværet af ikke-fortrolige sammendrag af fortrolige oplysninger vedrørende nogle selskaber knyttet til de EU-producenter, der indgik i stikprøven, havde begrænset retten til forsvar for sagsøgerne i første instans. For det tredje har Niko Tube og NTRP gjort gældende, at Retten ikke kunne fastslå, at en meddelelse af ikke-fortrolige udgaver af fortrolige oplysninger til dem, ikke ville have haft nogen mulighed for at ændre resultatet af den administrative procedure.

281. Rådet og Kommissionen foreslår, at disse led forkastes.

ii) Stillingtagen

282. Først skal der erindres om, at eksportører og de øvrige berørte parter nævnt i grundforordningens artikel 6, stk. 7, på skriftlig anmodning kan få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, dog ikke interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller dens medlemsstater, forudsat at disse oplysninger er relevante for forsvaret af deres interesser, at de ikke er fortrolige i henhold til grundforordningens artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen.

283. Det fremgår af grundforordningens artikel 19, stk. 1, at oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, eller som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en undersøgelse, når ønsket herom er berettiget, skal behandles fortroligt af myndighederne. I denne artikels stk. 2 bestemmes det navnlig, at berørte parter, som afgiver fortrolige oplysninger, kan afkræves ikke-fortrolige sammendrag heraf. Det fremgår af samme artikels stk. 3, at hvis en anmodning om fortrolig behandling ikke anses for berettiget, og er den, der meddeler oplysningerne, enten ikke rede til at stille oplysningerne til rådighed eller til at tillade, at de fremlægges i generaliseret form eller i sammendrag, kan disse oplysninger lades ude af betragtning, medmindre det på relevant grundlag og passende måde kan godtgøres, at oplysningerne er korrekte.

284. Niko Tube og NTRP gjorde for Retten gældende, at institutionerne i henhold til grundforordningens artikel 19, stk. 3, ikke gyldigt kunne tage hensyn til fortrolige oplysninger, når de ikke optrådte i et ikke-fortroligt sammendrag.

285. I denne forbindelse fandt Retten i den appellerede doms præmis 130, at det i henhold til ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 3, ikke er fastsat, at Kommissionen blot kan vælge at se bort fra fortrolige oplysninger, vedrørende hvilke der ikke foreligger et ikke-fortroligt sammendrag.

286. Det skal fastslås, at Niko Tube og NTRP ikke kritiserer denne fortolkning, der i øvrigt efter min mening er korrekt. Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at bevisførelsen i forbindelse med antidumpingforanstaltninger er kendetegnet ved den omstændighed, at de undersøgte dokumenter ofte indeholder forretningshemmeligheder eller andre oplysninger, der ikke kan afsløres, eller kun kan afsløres med væsentlige begrænsninger. Som det fremgår af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19 skal dokumenter indeholdende beviselementer ikke automatisk udelukkes som beviselementer, når nogle oplysninger skal forblive fortrolige [40].

287. Derimod kritiserer Niko Tube og NTRP for det første Retten for ikke i listen over de dokumenter, der er opstillet i den appellerede doms præmis 132, og som den havde konstateret, at der var udarbejdet ikke-fortrolige sammendrag af, at have kontrolleret, om disse sammendrag ville have gjort det muligt for dem at opnå et tilstrækkeligt kendskab til det vigtigste indhold af det eller de pågældende dokumenter.

288. Som Kommissionen imidlertid har gjort gældende i sit svarskrift til kontraappellen, kan denne argumentation ikke bruges i forbindelse med anbringendet i første instans, der blot vedrørte de pågældende dokumenters uantagelighed som beviselementer med den begrundelse, at disse dokumenter indeholdt fortrolige oplysninger, som der ikke var udarbejdet noget ikke-fortroligt sammendrag af. Under disse omstændigheder tilkom det således ikke Retten at kontrollere indholdet af hvert af disse dokumenter, da den havde konstateret, at der var udarbejdet ikke-fortrolige sammendrag i henhold til artikel 19, stk.2.

289. For det andet påstår Niko Tube og NTRP i det væsentlige, at Retten ikke har undersøgt det egentlige klagepunkt om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3, men blot har vurderet, om Kommissionens anvendelse af de fortrolige oplysninger nævnt i den appellerede doms præmis 133, uden at der findes ikke-fortrolige udgaver, har udgjort en tilsidesættelse af sagsøgerne i første instans' ret til forsvar.

290. Denne argumentation er ikke overbevisende.

291. Det skal bemærkes, at grundforordningens artikel 19, stk. 3, omhandler forholdet mellem den berørte part, der meddeler fortrolige oplysninger og ikke er rede til at tillade, at de fremlægges i generaliseret form eller i sammendrag, og den institution, der har ansvaret for antidumpingundersøgelsen, som kan beslutte, at disse oplysninger kan lades ude af betragtning, medmindre det på relevant grundlag og passende måde kan godtgøres, at oplysningerne er korrekte.

292. Når den institution, der har ansvaret for undersøgelsen, har besluttet, at de pågældende oplysninger kan anvendes, hvilket den som allerede anført har mulighed for i henhold til grundforordningen, er spørgsmålet med hensyn til de øvrige interesserede parter, der deltager i undersøgelsen, om en sådan anvendelse kan påvirke deres ret til forsvar.

293. Selv om det ganske vist er korrekt, at Retten ikke formelt har ændret det af sagsøgerne i første instans fremførte anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3, kan Niko Tube og NTRP under disse omstændigheder ikke kritisere Retten for i den appellerede doms præmis 133-135 at have kontrolleret, om Kommissionens anvendelse af de fortrolige oplysninger

40 — Jf. analogt hermed dom af 25.1.2007, sag C-407/94 P, Dalmine mod Kommissionen, Sml. I, s. 829, præmis 47 og 48. Jf. ligeledes i denne forbindelse artikel 27, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT 2003 L 1, s. 1. Endvidere fastsætter artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2010 C 83, s. 389), at retten til god forvaltning navnlig omfatter »retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende, under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed«.

nævnt i den appellerede doms præmis 133, uden at der findes ikke-fortrolige udgaver, har medført en tilsidesættelse af sagsøgerne i første instans' ret til forsvar. Det var efter min mening formålet med den materielle undersøgelse, som Retten skulle foretage i forbindelse med anbringendet fremsat i første instans.

294. For det tredje påstår Niko Tube og NTRP, at Retten ikke, som den har gjort i den appellerede doms præmis 135, kunne afgøre, at meddelelsen af ikke-fortrolige udgaver af VMOG Det Forenede Kongeriges besvarelse af spørgeskemaet, Productos Tubulares' svar på spørgeskemaet til den oprindelige stikprøve og e-mailen af 24. maj 2006 om selskabet Tenaris West Africa, ikke ville have haft nogen mulighed for at ændre resultatet af den administrative procedure.

295. I denne forbindelse skal det først og fremmest bemærkes, at Retten efter at have identificeret ovennævnte dokumenter, for hvilke der ikke fandtes et ikke-fortroligt sammendrag, i den appellerede doms præmis 134 præciserede, at tilsidesættelse af retten til aktindsigt i sagsakterne vedrørende undersøgelsen kun kan medføre en hel eller delvis annullation af den omtvistede forordning, såfremt der havde været en – selv begrænset – mulighed for, at den administrative procedure kunne have fået et andet udfald, såfremt et dokument var blevet fremlagt, og hvis den berørte virksomhed havde kunnet påberåbe sig dokumentet under nævnte procedure.

296. Denne bedømmelse er ikke behæftet med nogen retlig fejl. Den kritiseres i øvrigt heller ikke af Niko Tube og NTRP.

297. Ved at anvende den meddelte undersøgelse på den forelæggende sag afgjorde Retten dernæst i den appellerede doms præmis 135, at »[i] denne sag har sagsøgerne anført, at de har behov for disse dokumenter for at godtgøre, at den omstændighed, at VMOG Det Forenede Kongerige, [Productos Tubulares[41]] og Tenaris West Africa ikke har besvaret spørgeskemaet, har fordrejet fastlæggelsen af skaden. Det er imidlertid i præmis 101, 108 og 107 ovenfor blevet konstateret, at Rådet har ikke foretog noget åbenbart urigtigt skøn, da det lagde til grund, at den omstændighed, at Productos Tubulares, VMOG Det Forenede Kongerige og Tenaris West Africa ikke havde besvaret spørgeskemaet, eller at svarene ikke blev taget i betragtning, ikke påvirkede fastlæggelsen af skaden. Følgelig ville fremlæggelsen for sagsøgerne [i første instans] af de ikke-fortrolige udgaver af VMOG Det Forenende Kongeriges besvarelse af spørgeskemaet, Productos Tubulares besvarelse af spørgeskemaet til den oprindelige stikprøve og e-mailen af 24. maj 2006 ikke have medført nogen mulighed for, at den administrative procedure ville have ført til et andet resultat«.

298. Til anfægtelse af denne konklusion fremfører Niko Tube og NTRP imidlertid blot i deres kontraappel, at selv om det er ubestridt, at de havde kunnet gøre sig bekendt med de omtvistede dokumenter under sagen ved Retten, er det meget sandsynligt, at en rettidig meddelelse af de relevante oplysninger ville have gjort det muligt præcist at formulere argumenter og navnlig beviselementer, der kunne have ændret resultatet, og at de kun, hvis de havde været i besiddelse af disse oplysninger, havde kunnet vælge, om de ville fremsætte et synspunkt eller ej.

299. Disse generelle betragtninger opfylder ikke kravet om, at den retlige fejl, som Rettens konklusion skulle være behæftet med, skal påvises. De indeholder heller ikke den mindste angivelse af, hvordan Retten skulle have fordrejet beviselementerne, således at det var åbenlyst, at meddelelsen af de omtvistede dokumenter til sagsøgerne i første instans under den administrative procedure kunne have bevirket, at denne procedure ville have givet et andet resultat, end den gjorde.

41 — Det skal bemærkes, at den appellerede dom fejlagtigt nævner Tubos Reunidos, den EU-producent, der indgår i stikprøven, og som er tilknyttet Productos Tubulares. Parterne i appelsagen har ikke nævnt denne skrivefejl, og den er uden betydning.

300. For det fjerde bør det led, i henhold til hvilket Retten skulle have tilsidesat Niko Tube og NTRP's ret til forsvar i den appellerede doms præmis 132 og 135, efter min opfattelse forkastes. I den første præmis opremses blot de fortrolige dokumenter, for hvilke der er udarbejdet en ikke-fortrolig udgave, og de dokumenter, for hvilke der ikke er udarbejdet en sådan udgave. Som jeg allerede har nævnt, og som Niko Tube og NTRP medgiver i punkt 194 og 209 i deres kontraappel, har disse selskaber haft mulighed for at fremsætte bemærkninger til de i den appellerede doms præmis 135 nævnte dokumenter under sagsbehandlingen ved Retten.

301. Af alle disse årsager foreslår jeg, at de to led i kontraappellens andet anbringende vedrørende retlige fejl begået i forbindelse med undersøgelsen af den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3, forkastes.

302. Jeg foreslår således, at kontraappellen forkastes i sin helhed.

V – Søgsmålet for Retten

303. I medfør af artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, kan Domstolen, hvis den af Retten trufne afgørelse ophæves, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

304. Dette er efter min mening tilfældet i den foreliggende sag.

305. Som foreslået i punkt 155 i dette forslag til afgørelse bør Rettens dom ophæves, for så vidt den godtog det sjette anbringende fremført af sagsøgerne i første instans om tilsidesættelse af Niko Tubes ret til forsvar vedrørende justeringen af SEPCO's eksportpris i forbindelse med transaktioner vedrørende rør fremstillet af Niko Tube i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

306. Som jeg allerede har understreget, indeholder Rettens dom efter min mening en selvmodsigende begrundelse, idet Retten i den appellerede doms præmis 209 i det væsentlige har afgjort, at Niko Tube havde godtgjort, at selskabet ville kunne have gjort argumenter gældende, der ville have bevirket, at den administrative procedure ville have givet et andet resultat, end det, der var tilfældet, mens Retten tidligere i den appellerede doms præmis 188 havde afgjort, at Rådet ikke havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn, da det foretog den omtvistede justering over for Niko Tube på grundlag af disse argumenter.

307. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at fastslå, at Niko Tube ikke har påvist, at de argumenter, der blev fremført under sagen i første instans, hvis de var blevet meddelt under den administrative procedure, ville kunne have medført, at institutionerne ikke ville have foretaget justeringen i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

308. Under disse omstændigheder bør det sjette anbringende efter min mening forkastes for så vidt angår Niko Tube.

309. Sammenfattende foreslår jeg således, at appellen forkastes for så vidt angår Niko Tube.

VI – Sagsomkostningerne

310. I medfør af procesreglementets artikel 122, træffer Domstolen, såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagens omkostninger.

311. I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, der finder anvendelse på appelsagen i medfør af artikel 118 i dette reglement, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af dette reglements artikel 69, stk. 3, kan Domstolen fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

312. Henset til min analyse mener jeg, at en nøje vurdering af sagens omstændigheder med hensyn til Rådets appel (sag C-191/09), der delvist bør tages til følge for så vidt angår Niko Tube, men forkastes i øvrigt, vil kunne føre til følgende fordeling af omkostningerne i de to instanser: Niko Tube betaler en tredjedel af Rådets omkostninger i de to instanser, mens Rådet betaler en fjerdedel af NTRP's omkostninger.

313. I sag C-200/09 tabte Kommissionen i forbindelse med dens anbringender, men Niko Tube og NTRP tabte ligeledes i forbindelse med deres kontraappel, hvorfor jeg foreslår, at hver part bærer sine egne omkostninger. Kommissionen intervenerede ved Retten, og den bærer ligeledes sine egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans.

VII – Forslag til afgørelse

314. På grundlag af det anførte foreslår jeg, at Domstolen kender følgende for ret:

»1) Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 10. marts 2009, sag T-249/06, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, ophæves for så vidt den vedrørende Interpipe Niko Tube annullerede artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 954/2006 af 27. juni 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien, Rumænien, Rusland og Ukraine, om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/97 og (EF) nr. 348/2000, om afslutning af interims- og udløbsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien samt om afslutning af interimsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien og i Kroatien og Ukraine.

2) Rådet for Den Europæiske Union frifindes for så vidt angår de af Interpipe Niko Tube for Retten nedlagte påstande.

3) Rådets hovedappel forkastes i øvrigt.

4) Europa-Kommissionens hovedappel forkastes.

5) Niko Tube og NTRP's kontraappel forkastes.

6) Rådet bærer to tredjedele af sine egne omkostninger og betaler en fjerdedel af Interpipe NTRP's omkostninger i de to instanser.

7) Interpipe Niko Tube betaler en tredjedel af Rådets omkostninger og bærer sine egne omkostninger i de to instanser.

8) Kommissionen bærer sine egne omkostninger i de to instanser.«